

І С Т И Н А

Істина одна,
Творець-Отець-Дух святий один,
але в світі стільки різних
традицій релігійних.
І все ж із дня у день
до цього розуміння
приходять люди,
хоча і одиниці...

СЛОВО ДЛЯ ЧИТАЧА

Ми так раді,
що ці рядки,
в книгах цих,
написані із благодаті.
Ми благодаруємо Духові святому,
що благословив нас у написанні
для всього людства на Землі
цих Знань для єднання.
Для єднання людства
в думках, словах і діях
з Духом світла і добра
через пізнання свого ума в надіях.
Ми всі різні зовні,
різні інстинктами й умами,
але ми все таки єдині
Душами своїми.

МУЗИКА ЖИТТЯ

Багато що в нашому житті
торкає струн нашої Душі.
То є доторки приємні,
коли ми споглядаємо красиве,
коли ми в процесі дарування,
коли ми працюємо творчо,
коли ми займаємося у всьому
добродіяльності у загальному,
коли діємо з милосердям
і милістю до всіх,
коли ми справедливі
у відносинах своїх;
а якщо ми у житті
нікому не мішаємо жити,
то це половина є
доброчесності людської;
або допомагаємо ближнім -
то цим ми ростемо
з усіма духовно
і цим ми усі щасливі.

Ось тоді ці струни нашої Душі
грають посмішками на лиці,
тоді це радість-благо
і ми є щасливими у цьому.

Саме так ми усі бажаємо жити.
Саме в цьому суть покликання усіх
в цей світ проявленого живого,
а для цього нам усім слід
саме таку музику грати
і так співати-танцювати
з настроєм таким,
щоб ця пісня життя
по усій Землі пливла.

А ми в такому стані є щасливі,
бо ми є діти нашого Отця-Творця
і будьмо гідними Йому
в Його ж образі-подобі,
навчаючись культури
нашого буття.

Хоча в житті по різному буває:
коли ці струни у нас грають
металу звуки, рваний рок,
або коли ми злі й готові битись,
граючи марші, ніби, похоронні;
коли ми розчаровуємося у житті;
коли у нас хандра і скука,
бо ми збайдужіли до всього
і опустили руки,
то серце холодом взялося.

А думки, слова
плодять дії в негативі:
ми злі і завистливі уже є,
ми горді і гнівліві,
ми пригнічені, чи ліниві,
жадібні, чи в осуді зовсім,
коли ми битися спішим.

То де ж наша мудрість,
де наша доброта і милість
до себе в першу чергу,
бо чого день при дні
ми граємо музику страшну
і такі ж наші дії
у поступках своїх.

Ми, ніби, клоуни у свого пана,
якого Дияволом нарекли,
то подивімося на себе зі сторони
на що ми перетворюємося у діях,
будучи в подобі все ж людській.

Зупинімося в такій ході:
не поширюймо музики такої
в своїх словах і діях,
не мішаймо своїм плачем,
жалістю гіркою
іншим свої життя творити
і цим ми змінимо себе,

і цим ми іншу музику почнемо грати.
Бо поки людина є жива,
вона не може без руху жити
і вона плодить зло,
чи то творить доброту,
або вперемішку
на протязі життя.

Так, ми все життя
в певних енергетичних потоках є
і нас використовують інші,
і ми часто сприймаємо це,
як, ніби, фатум,
як незмінну долю.

І все ж сприймаючи усе як є
то це кращий варіант в духовному рості,
ніж приймати у життя своє все зло
і цим, деградуючи, опускатися на дно.

Бо до опущених, чи пізнавших суть,
приходять просвітлення істини буття,
що вищі світлі сили,
чи темні, злі наші дії,
є, нібито, сценарій певний
Всесвіту всього
і ми у ньому певний гвинтик –
нас використовують в цілому.

Добре досить є,
коли ми щасливі у творінні,
і задоволення мають й ті,
які день при дні
у злі використовують інших
для статусів й вигод суспільних...

То де ж та справедливість всезагальна?
То де ж та гармонія життя?
Яка, ніби мана, так сильно манить
наші уми й серця...

То на такому роздоріжжі
людина часто губить свою Душу,
бо вибирає для життя,
саму суть – аби жити.

Вибираючи в лихорадці
крадіжки, обмани, вбивства,
як спосіб вижити у світі,
як спосіб і можливість
краще нам, дітям і рідні
у достатках жити.

Тому саме вибори такі
роблять нам суспільний фон
всезагальний тут, на Землі,
що чогось у світі
людство гірше стало жити.

Ми відчувати стали,
що скоро кінець усьому буде,
але усвідомити не бажаємо все ж,
що ми всього цього «творцями» є –
і такий наш вибір «маленький»

робить кінець близенький.
Ми маємо розуміти всі,
що вибір у житті
в добродіяльності своїй
є продовжувачем життя на Землі
і є тим благом,
і є тим Богом,
яким ми при житті
лишаємо уже для інших.

Так, ми тут теж є гвинтик,
але гвинтиком доброти і щастя,
які сьогодні нам дають відчуття ества,
що ми у ньому хороший є учасник
і цим щасливі є
в долученні таким.
Такі описані відчуття,
такі відкриття в собі
ми часто бачимо
в інших, або в собі,
як докори сумління,
чи в благих відчуттях,
що в кожному із нас
є той запас,
яким ми вибираємо усі
той вірний шлях
в покликанні своїм.

А коли кожен усе це усвідомить,
то зрозуміє, що весь негатив у її житті
є ділами її ума і рук,
і що вона є тим «творцем поганим»
всіх своїх обставин,
своїх розмов в сім'ї, родині,
з сусідами й колегами по роботі...
То починаймо все ж мінятись –
і почнімо з простих рутинних справ:
позамітаймо двір і біля нього,
почистім дім і в ньому,
вмиваючись, поговорімо із водою,
одягаючись, поговорімо із людьми тими,
які цю сорочку, чи штани шили –
і повірте, а ще краще перевірте
усе це на собі
і появиться у вас бажання грати
мелодії життя веселі.

Бо життя то і є людина,
то є спів і танець,
і цим ми маємо радість у собі
і чим далі у житті
ми кріпнемо у здатності своїй
творити шедеври світові.
Робімо спроби, шукаймо вихід,
робімо вибір саме так,
зважаючи усе це, що читаємо
і послухаймо Душі своєї,
то це і буде досвід наш,

який залишиться із нами.

...і так один рядок нот таких,
а там, перегодя, і другий –
і заграє єство наше
із любові і радості у всім,
почавши вже творити
музику життя свого.

В щасливу путь Вам, любі друзі,
і грайте так, щоб інші захотіли
її почути й подивитись,
а через певний час
і самим до гри долучитись,
бо музика – це набір нот,
це інструмент і звуки з нього,
це і той гравець,
який талант має
мудрим у всьому бути.

То так і в нас із вами,
з усіма життєвими складниками
ми здатні дива творити,
бо ми той гравець,
який збирає у собі
можливості, знання і вміння,
речі, дії, обставини і взаємини з людьми –
і лиш тоді ми є гравці
мелодій тих приємних,
які єднають всіх людей
для танцю у житті,
бо люди, як ті ноти –
коли єднаються вони
у певнім ритмі, звуці,
тоце і є їх життя-мелодія.
То так ми у житті
живемо у радості й добрі,
то ми і є творці
цих приємних днів-років
і всіх обставин в них.

І СУТЬ, І ПУТЬ

Шануймо кожен сам себе,
нікому жити не мішаймо
і самі у всьому справедливо поступаймо,
доброту і милість кругом творімо,
то це є основа життя на Землі,
бо все живе, як і ми,
начало духовне має у собі.

То є Душа, яка живе у тілі,
бо, якщо є життя, то є й Душа
і без неї життя не може бути,
а якщо все ж припустити,
що все таки не стане життя,
то енергії життя й Душі
вже будуть Духом.

І Дух у собі вічний,
але ж і йому самому

енергію творити
комусь живому все ж потрібно.

Ось так пов'язані життя й Душа
і така їх відбувається взаємодія
в тих предметах і тілах,
що є живими.

Однак енергії Душі
є всі рівними для Творця,
а тільки тіла наші
через інстинкти від природи,
яка наповнена енергіями Духа,
через рефлекси, досвід
хочуть у житті мати все,
що для життя так необхідне.

А деякі у додачу мають ум
у розвитку еволюційнім,
то ті в процесі становлення ума
хочуть усього побільше.

То це ж і є людина у своїх життях,
яка і має оцей ум,
який аналізує, вивчає, пізнає
і себе паном над усім признає.

Коли ж ум цей у людини
пізнає мудрість у житті,
то ми скажемо, що він свідомий
і тоді людину назвати можна
за станом її ума,
що вона розумна.

Такий ум, зазвичай, упокорює тіло
в його бажаннях
і можливостях фізіологічних,
даючи і організовуючи у всьому
все для тіла, щоб було здоровим,
бо здоров'я у людському тілі
є основою людського щастя
на протязі життя,
а він у такому стані
погоджує усі свої дії
і рішення приймає
з відома Душі.

То тоді Душа радіє,
вона радіє і росте,
що її храм-тіло
цілим й чистим є.

А слуга її ум
у своїх рішеннях є свідомим.

То саме до цього стану
у людському тілі
Душа приходить
у життях людини
і у розвитку своєму готова є
із Творцем у єднанні бути.

Саме у миті отакі
енергії Душі
відлітають, майже що,

на довічно

із життя земного в лоно Духа.

І там енергіями позитивними
долучаються до всезагальних
енергій світових,
які і творять все прекрасне в світі,
які і роздають діаманти
якостей духовних
саме тим, хто в змозі
і здатен їх ростити.

Однак, серед людей і є й такі,
які, пізнавши істини святі,
умом своїм не укріпшим
починають співати «алілуя»,
молитви-слова читають,
а деякі вивчають їх на пам'ять
і все: «О, Боже, благодаримо, що вкрали
і нам за це немає кари» -
і далі в такому ж русі
продовжують йогою займатись понад усе,
йдуть в монахи і комуни,
щоб прискорити той щасливий путь
і жити тілом вічно
у радості і добрі.

То знаймо люди, знаймо,
що і тут з умом Душі не вільно,
бо це знову та ж суєта
для ума і для тіла.

А Душа любить тих,
хто про спокій й злагоду дбає,
хто добротою простір
свій життєвий засіває
і ось так просто собі живе
у радості собі
і Творцю во благо.

Ось такий опус залишаємо
для вас, нащадки,
щоби знали ви усі
суть вашого покликання сюди,
в цей рай, що на Землі,
щоб навчалися доброту творити,
тіло доглядати
і цим усім
у радості цвісти й рости,
як і подобає дітям.

Оце і є вся суть життя людського
в його путі-житті,
бо кожен із нас має
слід лишити добрий на Землі.

Тоді і ви, нащадки,
і нащадки ваших нащадків
роздаватимуть хвалу
за наші поступи духовні
в тому образі святому,
що Отцем-Творцем є для всіх.

КОМЕТА

Чистота людська є небо
і щирість людини ми бачимо не раз,
як би у тій небесній зірці,
що явно є,
але так глибоко в небі,
але так глибоко в нашому естві...

Відкриваймося Душею,
то і інші засвітять
і цим ми створимо людську чесноту
доброю й милістю своєю –
і виростуть відносини щирі
у взаєминах людських.

А людська нещирість,
як слід комети,
як тимчасовість...
Та і комета та горить недовго,
і летить вона все ж до низу,
як фінал нещирості людської.

Тепер ми зрозуміли –
ми навчились відчувати,
бо сама комета чорна тілом
і ми бачимо лиш її слід,
як наслідок згоряння
енергій грязних.

То так і в житті людей нещирих
вона яскравою була і згубилася в хвості.

То хіба ж то зірка,
хіба ж то небо чисте
у відносинах людських,
коли одна комета-нещирість
раз і назавжди
спалює зв'язки і єдність.

Вона ж мала собою,
та і буває в просторі небеснім рідко,
то чи ж ми маємо зважати
на хвіст комети у словах людини.

То краще простімо і забудьмо
ті слова і діла хитрі,
які так яскраво, ніби, до ладу
виходять із людини,
бо то вже минуле -
хвіст згорів,
а нам же іще разом жити.

А зірки на небі,
то, ніби, люди на Землі.
І у зірок життя подібне
на життя людей тут, на Землі.

Зірка світиться енергією своєю,
то так і людина кожна
світиться в суспільстві
своєю щирістю і доброю.

Вони нас бачать з висоти,
а ми за ними споглядаємо із Землі

і, ніби, спорідненість є між нами
тими енергіями-життями,
як місією своєю
у Всесвіті великім.

Так, заперечите ви нам,
що і зірка є не вічна...

То і ми ж не вічні,
але маємо той страх,
який життям ми звемо
і в ньому ми маємо шанс
означити себе,
як творця-людину.

Бо для цього і покликано нас
на цей строк маленький,
щоб освітити свою Душу,
освітити їй той путь,
яким вона летить
із життя в життя,
щоб з'єднатись з океаном Духа
і своїм світінням
освітлювати ще й іншим
той шлях у щасті,
бо ми діяли і діємо із доброти,
бо ми є зірка,
бо ми є свіча Душею.

Нам не потрібно нещирих вихвалянь
і нікому не потрібні виправдання,
бо і Творець їх не жде...
Він же знає і ми певні,
що для того, щоб бути щирим,
нам потрібно путь свій освітити,
що для цього мають бути дії
і дії чесні, чисті.

Бо всі вони є для себе,
для щасливого життя свого
і для Душі, яка є у кожного із нас,
як частиночка Отця-Творця
і тими діями і рухом,
як частиною Духа.

ДРУЖБА

Ми, люди, у собі
носимо багато доброти.
Та ховаємо її в собі,
думаючи, що вона наша.

Поширювати боїмось,
бо так в суспільстві повелось,
як ознака слабкості людини,
яка доброту іншим дарувати вміє.

А доброта, то крок, чи два,
а то і життя ціле
у напрямку до стану щастя,
бо це радість у творінні,
бо це радість у спілкуванні,
бо це легкість жити,

бо це і багато друзів.

Але оцей страх
спонукає часто нас
лихі діла робити,
щоб не виділятися із гурту
і стати таким, як всі...

До того ж ми й самі
маємо гніву, злості у собі
все таки чимало,
бо негаразди, невдачі, болі
не навчають нас шукати
помилки свої
у власному житті.

І ми вважаємо із злості,
що це інші винуваті
у наших проблемах і невдачах,
тому ми такі злі
і ще злішими стаємо.

Варимося спільно
із собі подібними у цьому.
То якщо винуваті всі,
то вони ще й вороги,
то і ми ворог той таємний,
який кожну мить готовий
лихе зробити тим,
хто ближче.

Тому зробімо висновок свідомий
із цього речитативу,
бо колись і ми
попросили у знемозі
Творця-Отця-святого Духа,
щоб викинув із життя мого
усіх ворогів моїх,
то, на здивування наше,
почали кудись зникати
всі «друзі» наші.

Тому не вирощуймо страху в собі
і живімо з усіма чесно й справедливо,
то жити будемо багато
і жити будемо серед друзів
і жити будемо щасливо.

До того ж знаймо всі,
що людина в щасті
оберігаєма є
від будь якої напасті.

Бо доброта і дружба
гуртує саме добрих
і там є взаємини хороші,
милість і прощення,
там є підтримка і підказки,
як жити всім у дружбі.

Бо там усі, перш за все,
починають усі із себе
дружбу пропонувати
і нею у тяжку хвилину не торгувати,

а віддати всю і все на цю мить
в ситуації такій,
бо саме так дружбу всім
слід між людьми творити.

ДОБРОТОЮ ДІЙМО

Добрими будьмо у собі,
добротою діймо,
то пізнаємо радість у житті,
а це ж є щастя стан.

Стан щастя – це чуття задоволення,
це дії, які приємність родять,
це емоції прекрасні і піднесення велике,
це здатність пізнання людей і себе.

Стан щастя кожному дає
добрішим бути з усіма на світі,
дає ввійти в стан любові,
а любов це і є той Бог Творящий.

То в такому стані ми є творці
якостей духовних у собі
і ними розширюємо кожний
весь життєвий простір.

Не вважаймо за приниження,
за страх людський,
коли ми добротою хочем
владнати будь який конфлікт.

Так діяли і далекі предки наші,
так діють мудрі люди,
бо вони пізнали всі,
що таке є стан щастя.

Бо стан щастя родиться на доброті,
бо стан щастя творить доброту
і енергії її
дають відчути впевненість в собі.

Доброта ж у дії
творить злагоду і спокій у всьому.
Там здоров'я і достаток.
І вона якісь чари має,
що зло з її простору зникає.

Де доброта живе і діє,
там нема гніву й зла,
там немає місця осуду й гордині,
там нема жадібності й вигод,
бо там все чесно й справедливо.

То на цьому слові скажемо усім:
пізнаваймо грані доброти в собі
і з добротою живімо в дні,
то тоді у нашому житті
ростиме радість й сміх.

Так, саме доброта є той поріг
у кожному житті й у всіх,
коли ми крокуємо із нею
по стежині до любові.

Тоді ця доброта у якості своїй
дає бачити усе навкруг у позитиві.

Тоді ми скажемо усім,
що ми Творця є діти.

КРАСОТА

Краса манить око, вухо, ум
і на Душі приємність є
уже від суті, змісту,
який ми вміємо приймати,
бо саме ці: об'єм і кольори,
звук і ці лінії чудні,
той набір предметів і частин,
на яких зупинився наш зір
є вже намальованим
у нас на матриці Душі.

Саме музику таку,
чи красиві люди, пейзажі
нас притягують завжди,
бо це нам приємно чути,
бо це інтригує ум через око,
бо це нам «лягло» на Душі
і нам задоволення дає хороше.

Ми відчуваємо легкість,
ми бадьоримося тілом,
ми входимо в стан радості єства
і так хочеться побути
в цих проявах краси,
або й самому ось таке сотворити,
бо поштовх є, начало є,
а далі продовження за нами.

Як і доброта, радість,
смак, запах, дотик
дарують всім
відчуття приємні, чи відрази.

І тільки ті відчувають приємність
їх зовнішніх проявів у собі,
коли є вміння приймати
ці прояви у позитиві,
а якщо й у негативі,
то саме від того,
як налаштовані ми самі.

Доброта, милість, справедливість
дають нам відчувати радість-щастя,
що ми з їх проявами зустрілись,
приймаючи їх наяву,
то вже готовими є
ділитися з іншими ними.

Ось так якості духовні
зароджуються від нас,
або ми в інших їх узріли –
і це починає рости
із наших бажань ділитись.

То тепер уже свідомо, люди,
не стримуймо себе ніколи,
бо пізнавши красоту, чи доброту,
то скоріше даруймо ближнім,

бо і вони мають здатність там рости,
де ними діляться, чи дарують іншим.

А схована в собі – вона затхне,
вона рости не зможе.

Подарована краса,
як і інші якості духовні,
має хорошу здатність
знову до нас повертатись,
щоб повторно порадувати нас
за наше вміння, щедрість,
бо ми дали свободу їм рости, цвісти
і в інших народити радість
і духовно виростати.

Красота манить нас, милує.
Доброта, дружба, милість нас ростить
і ми у цьому пізнанні щасливі,
як діти нашого Отця-Творця.

СЛЬОЗИ ТВОРЦЯ

Ми жили і думали в собі,
що Отцю-Творцю-Духові святому
притаманні лише прояви позитивні,
а Він, виявляється, теж плаче,
плаче і не раз
за дітей своїх.

Коли ми в своїх намаганнях хитрих
влізаємо в діла лихі і злі,
коли ми кривдимо собі подібних,
коли ми обкрадаємо їх,
заганяючи до бідноти,
коли ми для вбивства одного,
або й народів цілих
знаходимо оправдання в умі своєму
з книг релігійних,
чи з кодексів суспільних,
ігноруючи істину святу,
що ми всі є рідні
по Духу і крові...

Отець плаче сльозами
скривджених і обділених,
або й сирітськими...
і навіть плаче той наш брат,
що гавкає у дворі,
і плаче дощем небо,
плаче ялинка у дворі росюю,
бо всі чують енергетику негативу,
яка сьогодні заповонила Україну.

Плаче Отець-Творець-Дух святий
уже чотири роки
і кінця не видно цій війні,
бо Його не хочуть керівники,
та і ми несвідомі
даємо енергію їм, нібито, патріотичну.

Та дурять нас вони
і плодять для нас проблеми

зарплатами і пенсіями малими,
і цінами непомирними,
а ми не відстоюємо прав своїх,
бо біжимо, бо нас таких
керівники злобліві і грошолюбіві,
які по обидві сторони протистоянь
послали брат брата убивать.

Нема, нема

у нас чутливості до правди.

Нема гідності людської,
щоб відстоювати справедливість
добротою і милістю людською.

А ці керівники зроблять все
і все – тільки для себе.
Вони й спочатку за народ не дбали,
а тепер вони на нього чхали:
закони пишуть антигуманні,
чіпляють ярлики з назвами новими
на ці ганебні вбивства,
виловлюючи по хатах юнаків,
щоб було кому трудитись
в цьому військовому цеху,
де директором він сам
і бухгалтером теж у нього свій,
а тим, хто хоче від проблем сім'ї втекти,
хто хоче бути вбитим,
а ніж отак злидарськи жити,
чи самі у злості хочуть убивати,
щоб трофей якийсь забрати в брата,
а хто «заробити гроші, квартиру,
чи землі ділянку»,
то це з окремої виплатної статті
нашого спільного бюджету,
а не із тих кров'яних прибутків,
з яких сльози потекли у багатьох,
через які плаче й наш Творець.

Плачуть батьки і мами
за своїми синами,
плачуть жінки і вдови,
плачуть оченята сирітські,
плаче й журиться природа
хмарністю й дощами.

Ось так цей негатив
енергетично усіх придавив,
що мало чути людську радість,
мало чути й дитячий сміх,
а все якийсь крик,
або заклики бійцівські
в тих дитячих, психічних іграх,
яким і віку є від двох до п'яти.

Нічого в світі просто так не буває –
і гроші крадені, чи гідно не виплачені
кров'ю помічаються,
сльозами гіркими омиваються,
прокльонами за жалюгідність нашу

осідають на Душі тих керівників
і нащадків їх, які на цих грошах ожиріли,
а Душі їх будуть довго перебувати
у тих бездомних собаках...

Бо коли керівник не дбає про підлеглих,
коли керівник не дбає про голодних,
то саме йому прийдеться
віками платити у своїх нащадках.

Нічого в світі просто не буває,
бо у пристрасті своїй за все треба заплатити
і лиш ті, хто піклується про брата,
хто господарем є в країні,
той подбає і про якості духовні,
з якими всі живуть нарівні.

Повірмо і знаймо всі,
що рано, або пізно,
то саме так воно і буде,
бо людина заливається слізьми,
ніби, та підрубана береза соком,
втрачаючи енергію життя.

То в такому стані не кожен зрозуміє,
що тільки доброта і милість здатні
спокій і злагоду суспільству дати,
а у нас на Україні милій
так багато горя й сліз...,
які й готують енергопотоки для розплати.

Покаймося люди, простімо за образи –
вони уже минули, не тримаймо зла,
яке надумане було – і так з обох сторін конфлікту,
бо скалічене тіло, Душу на війні
нікому не вдавалося залікувати...
Зупинімося у своєму гніві й злі,
бо тільки спокій, злагода і радість жити
дадуть можливість нації ожити.

Прозріваймо люди,
бо тільки поступи мирні
нам принести здатні
щастя в наші сім'ї.

А ми скажемо для всіх
і для тих,
хто до свого життя байдужий,
хто очікує від керівників дбайливих дій,
то скажемо, що позиції такі намарні.

Бо у керівників є проекти із-за кордону,
є і цілі інститути, які вивчають все,
щоб для керівників у власті бути
бо ще ресурс життя в народі є,
а його їм треба знищить
за ті тридцять срібних,
які їм обіцяли –
і все таки дають по технологіях нових
вирвати з народу з кров'ю,
не дивлячись на слези.

А для цього їм іще потрібно
років п'ять, ато і до десяти –

і про це знають наші керівники,
і для цього вони хочуть власті,
бо так люблять гроші.

То вони придумують слова
для цього безпорядку,
які є в міжнародному уставі,
щоб на цій основі
ввести стан військовий
і вибори відмінити...

А сльози, то енергія така,
якої всі бояться,
хоча і труби грають військовий марш,
щоб інші не чули гіркий плач,
а самі літають літаками,
щоб сльоза гірка не впала їм на долоні.

А сльози знаходять справжніх винуватців
і вони не минають карою й виконавців,
хоча вони про це теж знають
і знають як і куди тікати,
та втечею Душу не спасеш,
коли вона проклята,
коли сльози у народу текли
по вашій вині керівники.

Отець плаче сльозами
скривджених і обділених,
або й сирітськими...
і навіть плаче той наш брат,
що гавкає у дворі,
і плаче дощем небо,
плаче ялинка у дворі росою,
бо всі чують енергетику негативну,
яка сьогодні заповонила Україну.

ЄДНАЙМОСЯ, СЕСТРИ І БРАТИ !

Єднаймося, сестри і брати на всьому,
що несе ознаки позитиву
і подивімся по новому ми
на все навколо і навкруги,
що робимо поганого ми,
що є негативним в інших
і шукаймо шляхи,
бо це підказки,
що ми живемо не так, як треба,
а живемо так, як всі.

Бо тепер свідомих вже чимало є,
які бачать, відчують,
що ми ось так усі
ідемо не знаючи куди,
однак чуття все ж є,
що явно не туди.

То з такого розуміння
починаймо мінятися ті,
хто цю тривогу чує
і починаймо єднатися
у діях,

у способі життя свого,
то це і буде те начало
для змін хороших на Землі,
бо тільки так ми зможемо
формуванати рівновагу
і гармонію між людьми
і послабити енергії негативу.

Починаймо з України,
бо ми тільки на цій мові здатні
ці слова-прохання тут писати,
хоча б хотіли, щоб весь світ
ці прохання все ж почув
і до змін на краще долучився.

Щоб зменшувати силу
енергій негативу
тут, на Україні,
то слід знати,
що її найбільше плодять
у наш час саме люди.

Бо береза, дуб, заєць і кульбаба...
не так радикально плодять негатив,
як це навчилася людина,
бо, мабуть, так живуть
наші брати на планеті
самі в собі із споконвіку.

Небезпеку велику в цьому ділі
представляють преса, радіо і ТВ-новини,
бо сюди підключені державою усі структури:
дослідницькі інститути
і ціла армія підрозділів державних,
які й задають тон
для формування людських умов
взаємодії і відносин,
щоб їх ум і тіло були завжди в суєті,
і в суєті спеціальній: намарній, злій.

А для цього цілими днями і ночами
продукується скрізь у світі
самі нещастя й біди...

І враження складається таке,
що, ніби, людство геть усе
здуріло і на погибель йде.

То спробуймо люди
не смоктати цей негатив суспільний
і держави мали би подбати,
і самі пізнаваймо досвід
на одному дні, на житті своєму,
що завжди доброта і зло,
як і інші якості позитиву
і прояви негативу
в середовищі людським
знаходять рівновагу.

Але скажемо тут усім,
що в цілому позитив на планеті
все ж має ріст маленький,
бо це все видно

у зміні умов на краще
в житті й на роботі.

То добре було б те,
якби держава людям
виставила орієнтир духовний
в програмах соціальних,
в ідеології духовній
і глаголила би через ЗМІ,
почавши з маленького в позитиві.

Хай би він був побутовий, чи сімейний,
чи то проявлений в місцях громадських –
і цим би насичувала простір
рідної країни.

Одночасно у всьому
держава могла б
витримувати лінію таку,
що позитив у відносинах людських
впливає однозначно на радість-щастя,
на продуктивність праці
і особливо на її якість,
на підхід творчий у всьому,
то це формувало би
в середовищі людським
самоусвідомлення рішень, дій.

Бо саме такий підхід
є основа мудрості у діях,
а мудрий завжди бажає
гармонії і зваженості
у поступках своїх,
які і створюють умови,
де спокій і злагода у змові
формують такий психічний стан
у життєвому просторі людини,
що усе спонукало би усіх
вирощувати у собі
якості духовні.

Бо саме це є умовами тими,
які б єднали всіх людей України,
як і кожної країни,
щоб люди всього світу
у радості жили.

...і це можливо, і це реально
поліпшити психічний стан планети,
бо все ж людина задумується не раз,
чого ж ми усі такі сердиті...

Ніхто з учасників природи
не робить на планеті такої шкоди:
ні ялина, ані дуб могутній,
а тільки пан-людина.

Та і ми самі,
не дивлячись на апарат державний,
пробуймо жити в умовах позитивних:
скрізь і у всьому
мудрі рішення приймаймо
і такі ж відносини з людьми

природньо і з любов'ю творімо.

...і ми Америки не відкриємо за Колумбом,
коли скажемо усім,
що коли ми самі собі
почнемо саме так ось жити,
то і в керівництво країни
прийдуть саме такі люди.

З мудрістю такою
і розважливістю у діях,
ми, усі люди на Землі,
маємо зміни ці почати.

Бо задихається планета в негативі,
а людина має здатність
змінити ці життєві «пріоритети»,
які нам так підло
намагаються «втулити»,
ця малесенька купка
грошових магнатів.

Людство їх прийняло у свої життя,
воно їх і має прояснити
і свій спосіб життя змінити
від споживацького
до життя по потребі.

Стишуймо потрошки амбіції свої,
бо можливостей нема для реалізації.
Відмовляймося від надлишків особистих
і подумаймо про розвиток нащадків
у проміжку отім розумнім,
щоб зрушити зміни на краще,
хоча би в поколінні одному,
а далі буде легше.

То виставляймо нові пріоритети,
і тоді, можливо,
ми допоможемо планеті
і усьому Всесвіту великому
видужати у цій хворобі негативу.

Поможімо Творцю,
стримуючи Диявола в собі,
і Він нам віддячить
милістю своєю,
як це бувало вже не раз.

МОЖЛИВОСТІ

Можливості великі є в людини:
будувати й руйнувати.
І вибір даний їй в свободі,
як те можливо для дітей своїх.
І все це нам дано при зачатті,
І дано людині кожній
Отцем-Творцем-святим Духом.

Хоча ми багато пишемо про позитив,
про діла хороші і наміри благі,
про устремління й майбуття,
ніби то, про певну нереальність...

То тут зупинимося на можливостях людини,

щоб пізнати й зрозуміти суть і покликання її
і те, як розуміння і прийняття
дає шанс кожному із нас себе змінити.

Так ось цей сектор людського кола
ми здатні все таки міняти
з благословення Творця
при допомозі святого Духа.

І це все є у кожному із нас,
воно є в нашому нутрі давно –
і це благословення,
і ця енергія для творіння –
і тільки наше таке розуміння
і суть прийняття у дії
зрушить цей процес
на радість нам і дітям.

То ж будьмо й ми прихильні
у поступках життєвих
до Начал духовних
і по них звіряймо свої дії.

Бо людська істота
в духовній еволюції своїй
досить часто кличе в допомогу
при несвідомому умі
Диявольські забаганки,
покладаючи надії у цьому
на мозок, силу й гроші.

І це ми бачимо усі,
що є прикладом не хорошим.
І не можемо зрозуміти,
що не ми є іспитовцями Творця,
а Він, Отець, нас іспитами вчить,
як на світі жити
у злагоді ума, тіла і Душі.

То для прояснень і прийняття
рішень мудрих у всіх діях
напишемо для повчання
декілька прикладів окремих.

Людський мозок сприймає світ,
як дзеркальне відображення себе
від того, з чим послана Душа
у наше бренте тіло.

Ми бачимо в оточуючому лиш те,
що кожен з нас в собі несе.

Але функції великі в іспитах таких
дано Творцем людині
в її виборі і в можливостях її
нашому уму,

який служити може одночасно
Душі людській і Дияволу суспільному.

То так і руками ми шедеври творим,
а можемо через хвилину півня зарубати,
бо не дарма говорять, що одна і та ж труба
грає музику весільну, чи то марш похоронний.

Одні і ті ж губи випускають слова приємні,
чи дитину свою цілують

і водночас когось, або чийсь дії гряззю поливають.

Ті ж губи цілують у радості усе
і вони ж цілують в чоло холодне
тих,

хто на одрі уже застиг.

Ногами йдемо ми до сина, друга,
бо він допомоги попросив
і ногами ми йдемо на війну,
щоб таких, як і ми вбивати.

То коли людина у життях своїх
навчиться свідомі вибори робити,
то тоді вона починає
у злагоді із Творцем й людьми жити,
то тоді вона щаслива
і тоді вона всіх любить.

На вибір людський впливають часто
наші можливості фізичні,
чи то можливості ума,
а все ж буває,
що людина свої дії
із совістю звіряє.

А дія-вибір залежить від того,
до кого ми прихиляємося умом –
несвідомим, то до Диявола,
а свідомим, то до Творця.

А тепер ви знаєте,
як хитається людина,
роблячи вибори такі,
то такі ж і відносини у неї
з усім, що є на світі.

Ви вже й різницю знаєте усі
у пристрасті ества свого,
то тепер і зрозуміло і ясно всім,
як ми можемо поступати у виборі своїм.

Ми ж бажаємо вам, любі сестри і брати,
жити в щасті, при здоров'ї і в радості,
то дозволяймо Душі нас водити
по тих стежках-манівцях життя свого,
які кожного, кожного приводять
до мудрих дій в діяльності своїй.

І, водночас, не забуваймо,
будьмо пильними у всьому –
своє життя від скверни, осуду очищаймо
і іншим жити не мішаймо,
бо доброта і радість, щастя і любов
велику мають здатність
поширюватися непомітно в середовищі людським.
І вони вже діють, ніби, від Творця
на радість всім і вся.

ЗАСПІВАЙ МЕНІ, МАМО

Приїхав я до мами рано,
бо на Душі болить,
неначе кровоточать рани...

Болить вона за те,
що нема ладу в Україні.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Заспівай пісню ти журливу
в унісон моєму стану,
а потім веселу заспівай,
нехай почує наш Творець,
що ми готові стати до молитви.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Нехай летить пісня поміж нас,
нехай очищає діла наші,
нехай чують її всі,
бо немає кращого у світі,
ніж у щасті жити.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

Тобі я підспіваю, мамо,
то разом ми від народу
клятву-каяття пошлемо
Отцю-Творцю-Святому Духу
і цим обітницю даємо
від нас усіх на теренах цих
злагоду і спокій будувати.

Заспівай мені, мамо,
пісень українських,
які співає наш нарід
і не один вік.

МИ ХОЧЕМО ЖИТИ

Заспівай нам, вітре,
понад травою і в траві,
вибираючи тони й ритми,
а ми піднімемося в молитві
за світ увесь,
щоб жити без війни.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

А ми згадаємо тебе, мамо,
твою турботу про мене малого,
як ми горнулися до тебе,
ніби пташеня маленьке
під крилом тепленьким –
і яким життя було щасливим...

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.
Заспівай, моя зелена лебідко,
бо рідний голос розвіє горе і біду,
зникнуть страхи і печаль,
та не заховаємося від злого світу –
і тільки мить оця виросте в молитву
за Україну, за рідную хатину.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

А зверху небо голубе...
Там мир і спокій, благодать,
а ми у вічній суєті
шукаємо ворогів проклятих,
а вони біля Душі
сушать сльози наші.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Ми просимо захисту у трави,
бо зневірилися у всьому,
а мали б доброту творити,
бо вона є той путь і дороговказ,
де ми згубили любов
до себе подібних.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Мабуть, нема у нас вже духу,
нема довіри до Творця,
зневірилися ми у справедливості,
а вона то є,
тільки ми творити не вміємо її.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

Коли ми чисті й справедливі,
то нас ніхто ворогом не назве,
і ніхто на нас таких
війною не піде,
бо нас охороняє Дух святий
і ми ним щасливі.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

ЛІТНІЙ ДЕНЬ

В цей День літа
Приймімо у подарунок вірші,

як спогад у житті,
що вони є такі в житті!

Ці рядки в словах,
це літо в ночах-днях
пролетять в одну мить
і благодаріннями возведуть,
що вони у нас є,
бо ми живі і щасливі.

Ранки такі свіжі, чисті –
прокидається природа
десь півень обізветься самото
і нема кому йому
в містечку повторить.

Машина коли не коли прошуршить
і лиш тоді когось злякає,
коли в яму колесом попадає –
і прокинеться собака...

А трави роси набирають,
себе тихесенько вмивають,
а може й хлопчик вмиє личко,
бо поспішає в ліс
ягідки-чорниці позбирати.

Сонце викотилося на небо
і промінчики пускає крізь крону –
листочки мліють, гріючись у них,
роси віддають і ті запахи живі
ароматів різних...

А там вже хочеться у тінь –
і добре так дома у відпустці.
Запахло медом – вітерець приніс.
Вуха вже не ловить того гулу,
Бо він суцільним став.

Лежимо на порозі із котом.
Він собі, знай, муркоче
відому пісеньку усім,
і голова поволі
опустилась долі...

Сон легкий, короткий.
...бадьорить...

І чого ж то їхати на море,
коли і дома можна
прекрасно відпочити.

Молочко холодне,
а на десерт малина стигла
і ум застиг вільний від суєти,
відпочиває тіло.

Ось, як Творець розпорядивсь.

Вдихаємо й радіємо
всім єством своїм,
а на Душі так мило.
Дякуємо Тобі, Творець
за цей день у літі.

Благодаруємо Тобі
за дні літні всі,
і за життя,

і за умротореня і спокій.
То хвала Тобі,
О, Мудрий!

СВІТ ЩАСТЯ

Світ створений із щастя,
доброти й любові.
І він тримається на них,
хоча це зрозуміти не кожен може.
Хоча кожен щастя хоче
і кожен дорогу до нього торує –
хто як може, і як уміє
і кожен його мати може.
Для цього добротою засівай
себе і все навколо,
даруй слово, діло широко
і нікому жити не мішай.
Бо лиш той пізнати щастя може,
хто ось так у житті діє,
тому він щодня й радіє,
що творити щастя може.
Коли не плачуть очі карі,
коли закохані живуть у парі,
коли усмішка на устах,
то там немає смутку в очах.
Коли на серці радість зріє,
то Душа цвіте, росте,
тоді вирішуються справи всі
і навіть ті, які були уві сні.
Коли в такій сім'ї щебечуть діти,
то хочеться співати і радіти,
бо там спокій і злагода у всьому
і вони того ж бажають людству всьому.
То чи так багато треба,
щоб щасливим бути,
бо щастя допомагає всім
всі негаразди оминати.

КЕТЯГ

О, Творець, навчи нас в щасті жити,
щоб саме тут, на Землі,
радістю життя розквітали дні,
а ми у щасті любов творили
на радість собі і во благо Тобі.
Щоб саме тут ми Рай пізнали,
вдихнувши аромати трав довкілля,
відчувши лагідні доторки вітру
і могли бачити на траві
діаманти росяні.
Навчи нас сонечко зустрічати
і у дні все віншувати,
бо кожна мить життя з Тобою
дає нам шанс приймати святість,
яку життям ми нарекли.
А, відійшовши від праці,

то могли згадати,
що і тут ми були при справі,
бо про сутність духовну дбали
добрими ділами.

І все це засвідчити маємо при сонці,
яке присіло на горизонті,
і, ніби, чекає нашої подячної молитви,
а ми благо даруємо Йому
за все, що було у цьому дні.

А, зліва, за вікном
багрянцем блиснув
кетяг калини
в сонячній промінні,
як благословення Творця
на сон грядущий.

БУТИ ЛЮДИНОЮ

Подумати тільки –
де нема нашого люду.

Не з добра ж вони
розвіялися по світу.

Мабуть важко їм
на Батьківщині
волю пізнавати,
щастя й доброти кувати...

Але ж Творець
Душу туди послав,
де їй
найкраще розвиватись.

Готував він заздалегідь
батька й матір,
щоб новий храм
Душі побудувати.

Та чогось з роками
ум шукати починає
умови ліпші
і хрест життєвий легший.

Нам завжди чогось не вистачало,
хоча по різному було.

Ми, ніби, відчували,
що в житті нас хтось веде.

Статки росли наші,
але були і втрати,
та не в цьому суть,
бо ми всі людиною хочем бути.

Ми ж і людиною є у тілі
і такою ж були маленькі,
а подивимось на батьків стареньких,
то і вони на нас подібні.

Щось нас крутить,
спокою не дає,
і, ніби, все у нас є,
та хочемо, щоби було краще.

У нас дім вже є,
машина в гаражі

і діточки щебечуть біля хати,
та мабуть мало цього,
щоб людиною бути.

А людина має здатність
життя щасливе будувати,
добротою простір засівати...
любити..., і щоб її любили,

Тоді лиш умиротворення
і спокій до нас приходять,
коли ми слід хороший
зуміли по собі лишити.

Приходилося у житті не раз
перемоги отримувати мнимі
над собі подібними,
а вони ж понесли втрати...

То такі думки нас,
як докори сумління
наставляли звертатися з Творцем
у роки зрілі.

Бо ми вже розуміли,
що не ми є центр
Всесвіту цього,
а лишень перехідна ланка.

Не все у світі досконале,
а ми роки на це дали,
щоб світ добрішим був,
та все ж навчилися.

Навчилися людиною бути
і не посоромимось тепер
іншій людині глянути у вічі,
і легко в поміч увійдем.

Бо зрозуміли плач
і інший негатив,
що він був лиш наш
і ми мали його виправляти.

Бо не все в житті так просто,
бо людиною народитися...,
а це так мало у житті,
щоб дитиною Творця назватись.

Тому ми і маємо життя,
щоб навчитись жити,
бо кожна мить буття –
це зростання якісне Душею.

Добре було й те,
що іншим жити не мішали,
що не приміряли себе
до долі чужої.

Розуміти навчилися ми,
що вона була і є для них.
Хоча вона в кожного своя,
та щаслива лиш та людина,
яка Душею і уся
в цих митях росла.

МИТЬ ЩАСТЯ

Душа посміхнулася губами
і все єство затріпотіло –
життя наше в щастя одягнулось
і подяки поіменно полетіли
до всіх причетних до цієї події.

Шепчемо молитви в благодарінні,
бо щастя груди розпирає,
любов у всіх ділах зросла
і всім її даруєм...,

бо Душа від того не зміліє.
Ось так Творець зумів піднести
маловідомого пііта за його творіння,
за ті Його слова, занесені нами у рядки,
де Отець всіх кличе до доброти,
де ми радіти маємо за день прожитий.

Діла споряться в ладу,
а в середині, немов котлі - все горить
і, ніби, крила відростають,
бо хочеться летіти, а спішимо,
бо треба все передати-подарувати
вже знаючи оте пророче,
що віддане примножується знов.

ПІДКАЗКИ ЧИ ПОРАЗКИ

У житті, як на довгій ниві
і всяк буває повсякчас,
та все приходиться приймати
і з того досвід набувати.

В одних прощання тихенькі,
а в інших ювілеї гучні,
а жити краще і у щасті,
то є майже всіх мета.

Тому після першої поразки
не здаваймося ніколи,
не опускаймо рук своїх
і після ста таких.

Бо поразка в будь якій справі,
то є вибір наш невдалий,
то є хороша нам підказка,
що по іншому приступити
ми маємо до рішення цього,
тоді не буде і поразок.

Не вистачає нам підтримки,
терпіння, ласки,
та, ніби, тягне нас туди,
щоб зрозуміти те,
куди рухаємося ми.

Одні із нас багаті,
а інші зовсім бідні.
Хтось в сім'ї щасливий,
а інший торує путь сирітський.

Одні ідуть до шинку
горілку пити,
а хтось у статусі вдови,
все ж має закінчити починку.

Ось так в житті буває,
що одні після першої поразки
руки опускають,
а інших із путі не зіб'є ніщо.
Однак мудрість людська каже,
що поразки ми маємо приймати за підказки,
тоді ми зустрінемо в житті
поразок менше.

ДУША

Душа людська така чутлива
і вона щораз усім і все прощає,
вона і на допомогу кожному спішить,
бо при вчиненні зла
завжди встигає
упокорити злого.

Коли ж ми свідомі цього,
то маймо устремління
любов вирощувати в собі,
тоді її вистачить і ближнім.

А ті маски із граніту,
а ті притворства із заліза
і те, що ум сичить
нехай кожного із нас навчить
виправляти свої дії.

Не слід оправдовувати себе,
чи вислизати з ситуацій гнилих,
бо втрачаючи людську гідність,
то ми підлабузами великими є.

То це ж наш ум суспільний в нас
і так діє навкруги,
а Душа закрита
і ми бачимо лиш Диявола
в людині іншій...

І то так погордливо й зверхньо,
що не помічаємо самі,
бо інші в проявах будь яких,
то і є лиш ми самі,
як наше дзеркальне відображення у суті...

* * *

Ось і пройшло сім днів
і ми лишилися ні з чим...
Бояться люди Творця зустріти,
бояться вони людей і Бога,
бояться вони й одне одного
і собі зізнатися бояться,
що книги написані усі
чесно і правдиво,
як путь, як шлях
у визволенні Душі з полону...

Та все дарма...
і слава Отцю-Творцю-Духові святому
за підказки нам через тіло –
і здався ум,
а ми і далі заживем щасливо

у місії своїй,
лишивши нитки, які нас єднали
на згадку шукачам...

#####

Доброту творімо всюди,
коли розуміння до нас прийшло,
що весь смисл життя –
це наш путь у лоно Духа.
Любімо все в Творця
і починаймо навчатись
любити ближніх наших,
хоча це дія не є легка.

БЛАГОДАТЬ

Живе у світі Благодать
скрізь і всюди.
Вона живе більше там,
де добрі, працьовиті люди.
Бо прийшлось їй тікати
від тих, хто жде благодаті,
від тих, хто жде добробуту і щастя,
бо не розуміють такі люди,
що благодать іде до тих,
хто плекає радість.
А радість, то ріка життя,
яка тече у двох берегах:
правий берег – муж, жона,
а лівий берег – діти.
Під ногами в нас земля,
а над нами небеса.
По обидва боки береги –
оце і є все життя наше.
Оце все є суть
і смисл нашого буття,
бо без них оміліє
саме життя.
Небеса, то ніби Душа,
а земля, то є тіло,
то якщо відійде один берег,
то життя втрачає смисл.
То знаймо всі,
що благодать росте,
цвіте в сім'ї
і це ми маємо розуміти.
Ми не збираємося когось учити,
бо у кожному житті не раз
настає ситуація і час,
коли людська благодать
нам готова прислужити.
Бо там де правда у пошані,
де доброта є першим ділом,
де хороші відносини з людьми
і кого не гниле нутро,

то там виростає благо.
І зажевріє небо під світанок,
день новий прийде
і поведе нас у серпанок
дитяче щастя в благодать.
Бо діти – благо для батьків,
це їх основне надбання,
це їх основне творіння,
тому й спрямовуються у них
весь творчий підхід і вміння.

БЛАГОДАРІННЯ В ДНІ

Ми дякуємо Тобі
Отець-Творець-Дух святий,
бо в Тобі начало
і Тобою почало бути.
Це, можливо, гіпотеза для когось,
як будь яка із них,
що мають певну логіку досліджень
і мають право жити.
Хоча багато людина
пояснити все ж навчилась
і багато обумовити змогла,
та не здатна все ж
такий от Всесвіт сотворити.
Не може людина життя створити,
не може краплі крові оживити
і багато що в житті
не може пояснити.
То ми дяку, нібито, абстрактну посилаєм,
та чогось відбувається так,
що дяка процесами життя управляє,
де присутній лад.
Тому й енергії Творця
у всьому є присутні,
а це життя
і через нього ми здатні благо дарити.
Ми благо даруємо Тобі
зі сну, що живі,
ми благодаруємо Тобі,
що життя все ж є в новому дні.
Ах, день! Скільки всього у йому –
дрібничок і справ важливих,
скільки доброти ми пізнаємо,
скільки радості протікає в нас.
А скільки великого й малого
творюється день при дні навколо нас,
та все ж ми часто робимо помилки,
які ми виправляємо в днях нових.
Ми і каємось за них,
але й надія виростає,
мрія планами обростає...,
то де ж наснага та береться?
А вечором благо даруємо за день
і за все, що було в ньому,

а ми здатні в благодарінні
відійти до сну.

Ми, ніби, акумулятор заряджаємось,
вступаючи в день новий.
Ми дякуємо тобі, життя,
що ти є нами на Землі.

Ми щасливі за дитинство своє,
хоча у ньому всякого бувало.

Ми щасливі за роки зрілі,
що ми пізнали трошки світ.

Дякуємо за те, що є сьогодні
і дякуємо за те, що завтра буде
і ця довіра до майбуття
навчає нас довіри і впевненості у собі.

Дякуємо тобі, сонце, що світиш й грієш ти,
дякуємо тобі повітря, яким ми дихаємо,
дякуємо й воді живодайній,
дякуємо й матері-землі, годувальниці нашій.

Дякуємо всім тим, кого зустріли ми у дні,
дякуємо рідні великій, які поруч є,
яка найбільше нас навчає жити,
дякуємо тобі життя,
що ми любов у тобі відчуваєм.

То дякуємо Творцю,
що днів у житті таких чимало,
то дякуємо життю,
що воно нас таких прийняло.

ЛІНІЯ ЖИТТЯ

Труднощі є завжди у житті,
були і будуть все таки вони,
бо саме вони дають нам відчутти
ту пристрасть у нашому бутті.

Але у кожному житті
є ті миті часу щастя,
заради яких ми
маємо радість жити.

Бо мало хто на одрі
зважено сказати може:
чого у їх житті
було більше.

Було добро, було і зло.
Та всяк буває у житті,
морози міняються теплом,
ми згадуємо все,
то подякуймо за добре
і простімо зле.

Нас забудуть скоро
і це закономірно,
бо інші прийдуть у це життя
і їм потрібні інші вже слова.

То не наповнюймо серце злом
в ті дні перед смертю,
бо визначальними для Душі
в новому тілі є саме воно –

його присутність, чи відсутність.
Нас зраджували на життєвій ниві,
штовхали, били і лізли напролом,
а ми згадаймо їх в прощенні-молитві,
і не відповідаймо злом.

Бо світогляд, статуси суспільні,
чи там якісь пріоритети,
не визначають загалом
стану щастя нашого в житті.
У кожного своя дорога у житті
і ми маємо по тій іти,
на яку світить свіча Душі,
бо вона знає
куди промінці направляє.

У кожного із нас були
свої падіння й злети,
і ми стверджуємо тепер,
що зло змагається з добром.

Тому від скверни
очищаймо скрізь і всюди
усе наше єство
від темноти й злоби.

Зло може стати навкруги
і силою страшною наступати,
та добро є нездоланим у собі,
бо воно є каменем наріжним
нашої світобудови Всесвіту цього.

Тому у всякий час
і в обставинах різних
покладаймо повністю на добро
і тоді ми дійсно будемо жити.

Без поступів гідних, справедливих
ми не ступимо до щастя ні на крок
і не діждемося хороших зрушень
ні в собі, ні в просторі життєвім.

Доброту творимо всюди,
коли розуміння до нас прийшло,
що весь смисл життя –
це наш путь у лоно Духа.

Любімо все в Творця
і починаймо навчатись
любити ближніх наших,
хоча це дія й не легка.

Тягнімося, як паросток до світла
у якостях духовних,
тоді у нас у всьому й скрізь
радість з нами буде назавжди.

Молімося добрими ділами,
очищаймо тіло, ум і Душу
і ідімо спокійно дорогою любові
до Творця, як вічного життя.

І жити будемо гідно,
і сором не надпалить нам Душі,
то таке розуміння всього
утвердить нас у поступах життєвих.

Ось так ми зможем кожен
витримати лінію життя
і цим ми будемо у приклад
усім навколо й дітям.

ПОТРЕБА В ЗМІНАХ

Дощ у цьому літі так потрібен,
та тільки хмари ходять звисока,
а якщо і почне крапати із неба,
то і там видно холодная вода.

Хмари в небі, дощ холодний
і так холодно на Душі,
а хочеться тепленького,
а хочеться добра.

Щось діється у світі
не так як треба,
кругом негаразди одні,
а люди хочуть доброти.

Щось діється в природі –
земелька спрагла до води,
бо всі хочуть напитися її –
і сади, трава і квіти,
і пташина і скотина її жде.

Складається враження таке,
що кругом проблеми, війни,
що весь простір піднебесний
наповнений негативом.

Якщо ми цього не зрозуміємо
і продовжуватимемо чекати,
то кращого ні собі,
ні дітям нам не діждати.

Ми не станемо лякати навіжених,
що за все погане буде кожен відповідати,
що за все буде кара Божа...,
бо вони покарані уже,
перебуваючи у Диявола на службі.

Також ні. Ми уже себе караємо
очікуванням цим,
а те що злі енергії у нас
і поміж нас гуляють,
хаос у Всесвіті зростає,
то хіба ще більша кара
для людей потрібна.

І нас турбує такий стан,
бо не можна відділити
енергію людських відносин
від кругообігу енергій в світі.

Багато людей відчуває
той психічний тиск
у відносинах людських,
як і той атмосферний тиск
у болях голови, суглобів.

Нарікають всі на керівництво,
а самі мінятися не хочуть,
хоча основна енергія відносин

зосереджена у людях.

І ми уже не раз просили всіх:
починаймо люди мінятися в собі –
доброту творімо, будьмо милосердні,
хоча ці дії не такі й прості.

Але скажемо раз і назавжди,
що якщо мінятися не почнемо ми,
то кращого життя нам
теж не бачити.

І Творцю не все одно,
яким дорогами ми йдемо,
про що думаємо, говоримо,
що читаємо і як діємо.

Він знає всі наші порухи давно,
кожного в окремоті і всієї юрби,
але ми всі тягнемося до наживи,
випереджаючи один одного.

Він дає кожному із нас
знання, вміння і любов.

Водночас, давши право вибирати
і цим досвід життєвий набувати.

А Творець це наш вчитель і наставник,
провідник духовний в світі,

Він лікує Душі впавших,

Він за нашу Душу перед собою є в отвіті.

Тому і людина має відповідальною бути
за свої думки, слова і дії,
а ці Знання до нас приходять,
коли ми духовні якості лелієм.

ЄДНАННЯ У НАЧАЛАХ ТВОРЧИХ

Творця все людство зве Отцем,
бо Він, як батько мудрий
дав людям Знання свої
про Всесвіт, про якості Духовні.

Знання для людини були обумовлені словом
образів тих, які вже були до них,
тому і пишуть у всіх традиціях релігійних,
що перш було слово і слово було у Творця,
а слово теж було Творцем,
бо словами визначили назви
всього живого на Землі,
визначили словом усі дії
і дія-рух визначилася тим,
що творець дихнув,
привівши в рух, або сотворивши річ.

І цим Духом-дуновінням він творив.
А творіння були всі позитивні, чисті,
тому цей Дух назвали люди світлим
у цьому спорідненому слові – святим.

А за ці мільярди років життя людського
люди в місцях проживання густого
почали ці якості духовні пізнавати
і на них людей навчати жити.

Це були мудреці,

це ті, яким Знання відкрились,
це ті, що вже жити вміли,
що мали досвід від природи.

З часом на Землі
люди почали вклонятись
тим стихіям у природі,
від яких вони вже страх мали,
а водночас вони іще зберегли
ті якості духовні,
які їм давали їм ту радість жити.

Однак, з віками людство добавлялось
і вже виростав у ньому негатив,
то людина забажала поділитись
і кожна спільнота, популяція людей
почала своїх богів плодити.

Так, Єдине божество було,
хоча назви різні мало –
Ягве, чи Сварог,
Аллах, чи Бог...
і людство їх сприймало,
як єдине джерело життя
у всьому живому.

В цій, новій, цивілізації від Адама
поділ продовжувався між людьми
і традиції духовно-життєві
політикою стали,
яка закріпляла владу,
посередників між людьми і Творцем.

Це вже появилися мнимі жерці, духівники і вчителі,
це появилися князі і королі,
але й вони бажали керувати всі,
мати особливий вплив на людей.

А щоб зберігати вплив,
то найліпший засіб морально і духовно
людей гнобити,
то ще створити клір, чи двір,
так званих, помічників.

І тут появилися нові засоби
і способи впливу на собі подібних,
створивши суспільний інститут
переходу повноважень
у колі, клані саме тим,
хто оберігав ці прояви негативу,
які стали зручними,
щоб керувати підданими.

Так люди Диявола возвели
і протиставили його Творцю
в оправдання своїх дій
негідних і несправедливих.

Почалося культивування
гордині, чванства,
брехні і осуду тими,
хто силу мав фізичну,
хто членами двору-кліру стали.

Ділитися людство почало активно,

бо з родових вождів,
виросла нова кагорта
суспільних керівників.

І кожна мала оправдання перед Творцем
саме словами тих,
хто ідеології релігійні різні
почав формувати так,
щоб людей тримати у страху,
щоб ними можна володіти,
щоб керувати з вигодою собі,
щоб забирати оте ягня молоде,
той хліб, закваску, одяг, гроші
нібито, для Творця.

А це вже були не духівники,
а це вже посередники і служителі сатани,
які стали прислужниками тим,
хто гроші й зброю мав.

Вони мали статус служителів нових традицій,
які вони і формували,
вкладаючи деякі слова і тексти
з життя пророків і вчителів,
яких уже тоді Творець посилав
Душами на Землю,
щоб упокорювати той негатив,
те зло звірине
у війнах міжусобних,
щоб показати всім,
що всі люди на Землі
мають бути рівні,
що всі люди на Землі –
є одна родина...

То були пророки: Муххамед і Моїсей,
то були вчителі: Будда, Ісус, Шива, Конфуцій,
то були духівники-святі,
які хотіли традиції зберегти,
а інші Духовність світу ткали.

Ось так людство поділилось,
воздаючи хвалу цим пророкам і вчителям,
воздаючи і сьогодні, як Богам,
видаляючи із вжитку
Творця єдиного в Духові святому.

Ми не можемо сказати,
щоб не поклонялися Ви, люди,
Сварогу, Ягве, Богу, Будді і Ісусу,
Шиві, Конфуцію, чи Муххамеду...

Поклоняймося, бо це теж є діти
єдиного Творця у світі.

Поклоняймося, бо вони несли людям
мудрість світу і ті якості духовні,
якими жило людство,

бо ці якості є основою життя на Землі.

Поклоняймося всім людям,
які творять красоту і доброту,
які живуть по правді і милосердні,
бо вони тут, на Землі,

найбільш Творцем проявлені.

Поклоняймося, як Творцю,
кожній позитивній дії
в людях і природі,
бо це в них Творець
ними так присутній.

Навчаймо цього спокоєм і миром,
злагодою і єднанням ще й тих,
хто заявляє про себе,
що він злий і вбивця,
що усі для нього вороги
і війна є його життєва стихія.

Не все зразу повернеться отак,
але й до зла, гордині
люди теж ішли не день,
а віками...

Та й ростити якості Духовні у собі
теж не так просто й скоро,
але той, хто сіє їх,
прополнює плевела,
оберігає життя-ниву,
то і врожаї вкрадують його.

* * *

Так, сьогодні вже настав той час,
коли все людство має зрозуміти,
що слід ці традиції релігійні
з'єднати ідеологією однією –
з якої все і почалося.

Так, сьогодні є багато різних
традицій релігійних,
а в них ще по сотні, дві
відгалужень різних.

Але ж з поділом таким,
який має ідеології користні,
має бажання страх плодити
і іншими володіти,
присвоївши собі статус
і грабувати, і забирати
в інших все – і навіть убивати...

Тому сьогодні на Землі
третина людства
зневірилась в традиціях оцих
і не є прихильниками взагалі
ніяких традицій релігійних.

Та чимало з них
і чимало з тих,
хто публічно про себе заявляє
в словах і діях певних,
що він є прихильником
якоїсь традиції, чи партії суспільної,
то вони в собі визнають Творця,
в своїх ділах-молитвах хороших
і цим щасливі,
і цим з Творцем єдині.

Прийшов той час

і є іще можливість в людства
об'єднатись на засадничих
якостях духовних –
на доброті і милосерді,
на любові й правді,
щоб зростали радість-благо,
бо це є щастя і любов,
які й дають цю можливість
на планеті райській
цій цивілізації іще жити.

Це слова не наші,
хоча є прийнятими нами усім єством,
бо це енергія-слова Творця
і тієї мудрості людської,
які відкрились нам...

І таких, як ми
вже є чимало на Землі,
які несуть
ці Знання між люди.

Ці енергії-знання є вічні
і вони залишаться навіть тоді,
коли, як варіант, як вибір людства –
не будуть знищеними самі в собі
і саме ці носії
продовжать життя на Землі.

* * *

Ми роками вже не молоді у тілі,
а Душа ж то вічна
і вона понесе ці Знання
у людське майбутнє.

Ми є олівець,
яким слова ці пише
наш Отець-Творець
для всіх живих на планеті.

* * *

Ці написи всезагальні,
і ці написи для кожного в повчанні:
сприймімо і приймімо
очищенням Душі, ума і тіла.

Очищуючись, приймімо за основу
добродіяльність, правду й милість,
з яких росте у кожному із нас
той стан любові,
той творець по образу й подобі
у нас, людях,
у нас – Його дітях.

То робімо кроки для єднання
у прощенні і каятті
і приступаймо до творіння
любові із доброти.

Творець творив у єднанні
на основі якостей Духовних
і це заповів нам із вами,
щоб ми жили на Землі,
як одна родина.

І тому в житті не раз ми
просимо Творця
до єднання з нами
в потребуємій допомозі,
щоб здолати болі і недуги,
щоб пізнати негаразди
і зрозуміти горе,
щоб втихомирити єство
при великих втратах.

То саме у цих діях
ми з'єднатися бажаємо
із тими енергіями Творця
і все в надіях...,
а тоді спільно ми знаходимо
спокій і злагоду в собі,
умиротворення й прощення з усіма,
бо Творець прийняв нас у цій молитві
і ми з'єдналися.

А Творець допомагає Душі зміцніти,
а Творець допомагає нам
через слово людське, у співучасті,
чи в тих діях своїх і інших
прийняти той позитив,
що в житті завжди є навколо.

То тут скажемо усім,
що ці енергії позитиву, допомоги
зовсім від нас близько –
вони у всьому, вони і в людях,
бо кожен має Душу,
а Душа у нас і в них
є ознакою присутності Творця
Його у нас.

Тому ми й просимо людей єднатись,
бо саме так по суті є
ці дії єднання із Творцем
і тим єднанням із людьми.

Бо прийнявши Творця всім серцем,
то нам легко прийняти і людську спільноту.

Тому й просимо завжди:
приймаймо добре слово від людей,
благодарімо також щиро,
як Отця-Творця-святого Духа.

Бо це є ж енергії одні і ті,
то це є основа для єднання,
бо в єднанні дій, розуму людського,
доброти і мудрості у виборі
дає можливість людям жити
щасливо і в любові.

І в такому стані
ми усі є не одинокі,
бо тут допомога і розрада,
тут і благо спільне.

То тут ми готові заспівати
гімн Творцю й собі,
що всі люди на Землі –

це є одна сім'я єдина,
щаслива й чиста духом
в справах творчих
і в красі земній
у єдності з Всесвітом усім.

Співаймо спільно оди,
чи в окремоті своїй
Творцю-Отцю-святому Духу
і танцюймо в радості своїй,
бо життя є музика Творця
і щоб це життя було нам в радість,
а ми розцвіли Творцем
у наших дітях.

Починаймо...!
В добру путь Вам, люди!

Легкої дороги – тим, хто йде!
Спокою й терпіння – тим, хто жде!
Мудрості і щирості – тим, хто в розмові
і творчої наснаги – тим, хто діє!

Скажімо всім: «Доброго дня!»,
скажімо : «Дякую» усім,
кого у дні зустріли.
Скажімо: «Люблю», кому хотіли.

ЖИТТЯ – ЦЕ РУХ

Ось так чогось в житті ведеться,
що кожному в ньому своє дається
і в цьому хаосі життєвім
кожен свою місію несе:
хто мудро й вміло,
хто не може два до два стулить,
хто скрізь і у всьому
шукає зерня позитиву,
а інший темний в злі,
більшість же живе так як всі –
так сіро й несвідомо,
не бачачи потреб Душі.

То творімо доброту
і добротою будьмо,
бо саме у таких
свіча життя горить.

Вони і собі
путь правильний знайшли
і інші біля них
радість життя впізнали.

Бо доброта проста в собі,
як і всі якості духовні
і тому легко жити тим,
хто прийняти їх зумів.

Там і злагода у всьому,
там і мудрі рішення до всього,
там дружба і взаємодопомога,
там і пісня до ладу.

Бо в житті так ведеться,
що хороші друзі в тих,
хто сам вміє бути другом
і друзів надійних мають ті,
хто в біді не ховається за причини.

Хоча спокуси у житті
Душу не одну згубили,
давши такому другу начальником стати,
і він уже готов усіх повчати.

Іншому в спокусу
приходять гроші чималенькі
і він вважає вже себе святим,
бо здороватись почав з попом за руку.

Ось так в житті – то світла,
то чорна смуга, а бува,
що устремління зовсім нема
і живе у сирості отій
без пошуку і руху
до щасливого життя.

І ума палат не треба,
щоб жити просто,
не мішаючи нікому,
і у своїй щоденній праці
все ж знаходити радість.

Будьмо справедливі і правдиві,
бо це і є душевна чистота
до якої у відносини її
грязнота не заходить в гості.

Приймімо добродіяння,
як спосіб життя свого,
то не загубимося ми
на життєвій стежині.

Хай навіть звисають руки
і густі зморшки на лиці,
а очі все ж іще живі
і вони є дзеркало Душі.

Вона жива, живіша
і тому не тужимо,
що щось згубили,
бо все таки і щось знайшли.

Працюймо в міру сил своїх,
щоб праця в радість нам була
і радість мали у відпочинку,
і мали час побавити дитинку.

Тому у нашому житті
молитва є поживою для Душі,
а це не тільки слова,
а й діла хороші.

Тому люди не питайте
Творця і себе:
чому, як, невже?!,
а радісним життям моліться.

Ось так тихенько і красиво
зустрічаються споріднені Душі
і життя у них кладеться

із днів у вічність,
яку назвали всі ми раєм.

ПОЕТИ

Нам єднатися потрібно,
не соромлячись малості своєї,
і ми знаємо давно,
що з краплин гуртуються океани.
Чуючи спорідненість духовну,
між нами,
то і просимо в місії оцій
просвітницькій слід свій
лишити по собі
на щастя людям.

Пишемо під прихованим ім'ям
і не шукаємо слави світської,
але в покликанні своїм
вважаємо за потрібне
залишити слова на папері,
щоб декого збудити,
і щоб вони зуміли
прийняти світ простіше і красивіше.

В цьому намірі просимо поширювати те,
що грає прекрасну музику на струнах Вашої Душі,
бо саме для цього Творець дає поетам такі таланти,
щоб вони могли освічувати шляхи іншим,
які шукають щастя й справедливості.

То допоможемо їм,
бо потреба визріла давно
щоб знову в нас запіла
музика життя, як заклик:
просипаймося люди,
бо ми сліпі й незрячі є умом
і Душі осквернили та ще й так,
що до життя важкого доживотіли.

Шкода, що керівники держав
не розуміють того,
що ці слова, які Творець
шле через поетів своїм народам
є енергіями невмирущими –
ніщо не спинить ідей
духовного розвитку людини,
якщо час їх настав.

Вони є живими,
і є тим міцним корінням
Духу кожного народу,
від яких відростають
нові велети у слові.

Тому слова, предмети, дії,
які несуть красоту між люди,
які окрилюють в устремлінні жити,
то саме це нам потрібно вміти
до кожного сердечка нести.

Бо це і є той хліб насущний,
що насичує людську Душу,

тоді вона цвіте, буяє
і якостями духовними Землю наповняє.
Пишімо так, як Душа нам каже,
та так, щоб книги шукали Ваші
в бажанні мирським
суть життя пізнати.

Бо засвідчимо усім,
що сьогодні уже видно,
як людина шука поживу
для свого ума,
бо свідомо ним
у покликанні своїм.

Шукають люди мудрість у всьому
і так мудро діють у житті своєму,
бо так приємно мудрість цю
на своє життя їм «накладати»
і цим робити зміни у собі на краще.

Чогось так приємно читати
повчання у віршах ваших,
бо ви є духівники в покликанні своїм,
щоб духовність на Землі все ж відродити.

І не дарма люди кажуть,
що всі поети є дітьми природи,
що вони тут в Творця
є найпершими помічники.

Все таки вони чудні
у тих словах,
що ними так відчуті
і нам написані в книжках.

Чудний і чудовий
той вибір їх філософський,
та і ми засвідчимо усім,
що не до кожної людини
підлітає цей талант поетичний.

Мабуть, їх спорідненість єднає
і вони, кожен, у Творця черпає
такі слова чудові,
щоб наситити людські Душі.

Дійсно, досить часто
приходить думка,
що поет - є лиш графіт,
який слова чудові
виводить на папір
стовпчиками тими
такі речення чудні
і думки якісь нові,
які кличуть кожного злетіти.

Таке у них талантище прекрасне,
щоб одну мить життєву
так красиво і багато описати...,
а коли ще й до красивого зовуть...

То таких читаєш і відпочиваєш.
І саме творчі люди є тим ядром
світлого і чистого Духу на Землі,
яке і є тими краплинами його,

що формують океан Духовний
Всесвіту всього.

Це ознака є хороша для нації, світу,
коли активно заспівали так піти
про красу, правду, гідність,
про любов і радість,
бо цим ростуть духовно люди,
а духовність завжди виводить
нас на шляхи благодатні.

Ми міняємося і міняється все навкруг:
в саду троянди, чи піони... все цвітуть
а з Душі слова про щастя все пливуть,
лягаючи у рядки віршів.

І все оце ми пишемо для вас, друзі,
щоб окрилювали наш люд прекрасний,
щоб кожен зміг
стан щастя у житті пізнати.

Ми просимо усіх,
хто взявся пускати слово в люди,
то має знати,
що воно має Душі лікувати.

Це дійсно щастя,
коли ми бачимо
щасливими інших
від твоїх творінь,
слів, чи інших дій.

Бо і ці слова, і дії
знайдуть саме тих,
кому буде приємно від них,
і знаймо, що це не випадково,
бо чистотою Душі вони
до цього дійшли.

І добре, що поети заворушились,
то є ласка Творця для нас,
бо плід цієї ноші
зацвіте іще жаркіш...

Несімо цей хрест життєвий
і життєдайний в позитиві,
бо його вже ждуть
у реальності іншій.

Долучаймося усі
до поширення проблисків пророчих
в умах людських
і все буде добре.

Бо молитвами ось такими
ми путь торуємо в лоно Духа
і ми словами цими
доброту у серце кожне покладемо.

Не гукаймо у гості ми біду.
Хай кожен в серці Творця віншує,
тільки в нашому умі
навести лад потрібно,
бо тільки злагода в житті
є шлях у майбуття.

То знаймо всі оце, будьте ласка,

бо тільки в спокої життя можливе
і хай панує поміж нами,
щира дружба назавжди.
А поети своїми віршами
збудують до злагоди мости,
бо хорошу справу творять
людям і собі.

ПЕРЛИНИ ЖИТТЯ

Життя і люди бачать
і відчують нас таким,
якими вони є самі з середини.
Якщо у нас , нібито, агресія є,
то життя буде «нападати» на них,
бо ту агресію у нас
вони побачили, але свою.

А коли ми йдемо у житті
на поведи в ума свого
і маємо бажання красти,
чи боротися для себе,
то знаймо всі,
що ми шукаємо собі подібних,
які украли, чи готові красти,
які боролися і досягнули,
а ми забрати в них готові.

* * *

То до того часу, поки ми
пам'ятаємо минуле,
то воно продовжується
у нашому житті.
То до того часу,
допоки ми шукаємо і віримо,
то нас чекають відкриття і досвід,
а це вже мудре майбутнє.

До того часу у житті,
допоки ми комусь потрібні,
допоки у нас є справжні друзі,
то життя є прекрасним
і хочеться іще жити.

Якщо у нас є почуття провини,
докори сумління не покидають нас,
то Душа знайде спосіб й час,
щоб навчити нас.

Якщо всередині в нас кипить гнів,
то він до себе покличе своїх «братів»
і в житті будуть появлятися
приводи ображатися ще більше.

А ця підказка-повчання
пишеться для всіх неспроста,
а щоб показати всім те,
хто насправді ми є,
і що носимо в умі.

А таке от розуміння
когось зупинить в лихих діях,
хтось змінить рішення своє,

а когось воно окрилить
на нові пошуки в житті.

А в житті по різному буває
і навіть у того, хто Творця пізнає,
бо ми усі покликані сюди,
щоб духовно на Землі і в тілі
нам з святим Духом все ж рости.

Буває спека й ураган,
буває захурделить, засніжить,
буває сонечко в росі бринить
і листочок кожний нас вітає.

То так у природі є,
то так і в нашому єстві буває,
бо життя ж ще є
і дихаємо ми...,
бо по суті всі
взялися майбуття творити.

В житті є сум
і оптимізм, надія є,
бо як ми не «крутилися» в житті,
вони обидва тут присутні.

От і благо даруємо Творцю,
що вже пізнали істину оцю,
а тепер без суєти
будемо ділами мудрими у житті.

А людська мудрість –
це стан щастя,
яке у нас цвіте й буває,
а також до всіх навколо поспішає.

Ось в такому стані
ми поширювачами щастя є
і таких до щастя чутливих
ми й гуртуємо собі
і во благо Духові святому.

Це є споріднені, подібні Душі,
бо вони чутливі і бажають жити
кожному й собі у щасті бути,
при здоров'ї і у злагоді
у відносинах з усіма і всім.

Бо сама дія поширення
невидимою є,
хоча вона всіх окрилює навколо
до пошуків кращого життя.

А для цього слід
вивчати способи й шляхи,
якими йти до них,
пізнаючи досвід.

Ось таку велику справу
щасливі й мудрі люди творять,
то й ми уже свідомо так творімо
на радість собі і во благо іншим.

Поширення мудрості людської
і цих слів світлих, чистих
і є тим щастям,
і є тим станом любові у житті.

То хай вони все ж будуть
кожному орієнтиром в діях,
бо всі ми від матері родились,
ми всі від неї жити вчилися,
ми всі до неї поплакатись спішили,
ми всі у неї брали пару гривень,
хоча самі самотійно рішення приймали,
а той досвід материнський
ми чогось так часто і не приймали,
бо ми маємо самі пізнати досвід, щастя
у виборах рішень вірних.

А ці слова-підказки
хай утверджувальними будуть
в правильності вибраної стезі,
в правильності змін в собі.

«Тягнуться у роздумах хвилини,
дні й роки,
а причина в тому,
що є тривога за найближче майбуття,
і мета кінцева у діяльності людини
є досягнення спокійного життя».

Які б не були спогади,
та все ж вони є свідченням того,
що ми живі –
і свідчим це життям своїм,
що ми маємо можливість
мінати світ,
а не чекати, поки нас зітруть..

То ми й живімо без причин
і в дні приймімо все, як є,
бо коли ми навчимося
бачити хороше у всьому
(хоча б капельку малу),
то і ми своє життя
з'єднаємо навіки
з позитивом у Всесвіті великім
і інші його будуть пити
із цієї життєдайної ріки.

То просто живімо
і насолоджуймося щоднини,
бо світ прекрасний –
лишень уважнішими будьмо!

Життя лиш раз дається нам
в іпостасі цій,
то навчаймося бачити і чути
в ньому все хороше.

Життя не ідеальне
і часто так мінливе,
десь по вузькій дорозі,
а деколи й по широкій,
ми прямуємо до ідеалу, до мети
і нам спокій тільки й сниться,
і його ми чекаємо усі.

Та радість в ньому є,
а деколи й печаль...

і саме цим воно
і є дивовижним,
бо бувають дні хороші,
і миті пречудові,
то зрозуміймо всі,
що тільки в позитиві
Душа відкриється нам
і ми, ніби, птах злетимо у вись
і життя забуває,
і зрозумілим буде нам все і ясним,
і ми пізнаємо простоту життя
і свою людську гідність.

Для прикладу в добі
є приблизно 86400 секунд,
то зупинімося на одну, чи дві,
і скажімо: «доброго дня», «дякуємо»
усім, кого зустріли,
порадіймо дню цьому,
благо даруймо Творцю,
дню і зустрічі такій.

Дякуймо й нагоді ось такій,
то посміхнімося щиро,
бо життя все таки складне,
як би його ми не малювали мило.

І все таки воно одне у розумінні цім,
то у нас можливість є
виправити, чи змінити щось,
з того, що було колись.

Простімо всім і самі покаймося в собі
більше поганого не робити у житті.

Проблеми й негаразди нас обсіли,
то шукаймо спосіб й тих,
хто нам допоможе,
а більше на себе покладайтесь
бо за нас нікому виправляти
всі помилки наші.

Тоді й знайдуться всі відповіді в собі,
а про це нам полегшення засвідчить,
бо ми на вірний путь в житті зайшли.

Посміхнімося собі, посміхнімося до всіх,
то радість нас понесе по всіх просторах
і ми відчуємо й тепер у всьому
те спокійне й розмірене життя,
яке вже є й сьогодні.

Якщо все ж є у нас якийсь негатив,
то знайдімо оте місце,
де він проявивсь
і ми побачимо самі,
що там був і позитив,
а ми собі взяли у ношу,
той чорний і брудний
відрізок життя свого,
відмовившись від радості у ньому.

Пізнаваймо себе найперше у природі,
бо людину буває пізнати важко:

вона ховається у маску,
або лукавить словами
задля мнимої значимості своєї,
а природа чиста і відкрита
і там завжди підказки є.

Сонце хмари чорні вкрили,
потемніло все,
притихло, неначе у страху
і впали перші краплі в чорноті,
і заграла радісна музика дощу...

Ось так природа є мінлива зовні,
але ж це зовсім не є біда,
хоча свідками цього були багато,
тому не горюймо й ми,
коли у нас щось погано,
або чогось такого все ж нема,
як у сусіда, бо впевненість проста
додає енергії у всьому,
а впевненість зроста з довіри
що всі потреби в світі
може кожен сотворить
коли він є в собі щасливий
і порадіти вміє сонцю і дощу,
бо він у спокої навчився
все приймати так,
як воно й приходить.

Бо життя в цілому нас приймає так,
якими ми є в даний час,
то із цієї миті,
вибираймо самі, як нам жити,
бо ми в собі самі є будівничі.

НЕВИДИМКА

Любов приносить квіти,
прекрасні як наші мрії
і головки їх ніжні
серед листячка сидять.
Дарують радість кольорами,
а деякі поширюють прекрасний аромат.

Радість замінила сонце,
бо в Душі усе цвіте,
то будьмо всім так відкриті,
як усе в природі.

І знаймо всі,
що і тайне між людьми
завжди виходить все ж назовні,
а щастя ми, мабуть, у страху
у собі ховаємо
і не даємо йому рости.

А все інше й не важливе
виставляємо на верх,
де воно від енергій
зависті і злоби засихає
і цим ми в проблемах
без радості живемо.

Спідничка на сідниці,
на грудях велике декольте,
то явно, що вона шука суниці
і в сім'ї щось не те...

А любов там не зростили
і щастя там згубили,
а в житті інші чоловіки
чогось по іншому, по особливому
бачать красу жіночу отаку,
що і по сей день
ніхто секрету того не знає,
бо роздягнені ніц жінки
іще більше їх лякають.

І чого ж воно отак:
одні виставляють,
а інші від того
ляк в собі мають.

Бо вони такі,
що щастя і любові не спізнали,
хоча всі ці слова говорять
але вчитись їх приймати
все ж не поспішають.

А от доброта й достаток,
то є реальність – і можлива,
то й творімо їх у всьому,
бо саме вони нас в життях ведуть
до розуміння щастя і любові.

Із доброти та істинна любов росте
хоча її енергію у дії
ми можемо пізнавати
через між статеві втіхи,
але то не є любов велика,
бо то лиш зваба, хіть
і життя потреба.

А любов, то є спосіб жити,
то є культура поведінки,
то є мудрі наші дії,
то є наші мрії,
то є наша радість
у бажанні жити і творити,
то є вміння дітей ростити,
то є знання,
як зі всіма у злагоді жити,
то є вміння усім радість дарувати.

Ось ця якість Духа
витає в нас і поміж нами,
вона є у всьому живому,
та не кожен здатен
її в життя своє прийняти.

Та будьмо певні,
що всі її пізнають,
коли свідомо в життя ідуть,
бо свідомий завжди її шукає
і найперше у собі.

ВИННІСТЬ

У відносинах людських,
як і у сім'ї,
чогось важливу роль
грають емоції, очі й вуха
і ті залишки ума,
який ще не дозрів,
ще усвідомлювати не почав.

І тому досить часто
в наших рішеннях, поведінці
це і є основою того,
що ми втрачаємо спокій,
що ми в постійній суєті
і тому рішення завжди
приймаємо, ніби, у гарячці.

Так діємо ми в сім'ї,
на роботі і на вулиці
із собі подібними,
а це і є основа
тих кепських справ,
недомовок і домислів поганих
і тих висновків поспішних.

А тому у нас так багато ворогів
і буває, що нема у нас друзів,
саме тому,
що ми завжди в конфліктах.
Ми і думаємо так, що інший є дурак,
що інший є винуватим.

То стишуймо емоції свої
і ум послухає совісті у нас,
бо якщо ум сказав у того першим,
що інший у всьому винуват,
то це саме совість, серце свідчать,
що носій цього ума
і заклав у цей конфлікт
ті перші дрова
у той вогонь конфлікту,
який довів обох
до стану ворогів,
до бійки, чи війни.

Та у відносинах людських
досить часто потерпають ті,
хто доброту у них ніс,
хто справедливо справи вів,
бо вони не шукають оправдань
і все, і всім прощають,
а друга сторона у злості
все усім хоче довести,
що саме чесний є,
що не є фактичний злодій
і так підтасовує слова і факти,
щоб змішати його з гімном,
вважаючи себе переможцем
і переміг ось так публічно,
не побоявшись совісті своєї
і також начхав на свого Бога.

То як же втихомирює Творець
оце зло в таких,
саме що не є активних?
Звісно ж – добротою.

Бо вона їх ще більше злить,
але багато разів
Він можливість дає таким
показувати їм їх пірові перемоги,
а якщо це явна небезпека
є для життя йому подібних,
то саме так їх випадок зводить,
що вони гинуть тілом
і ум їх із ним,
бо Душа у них втомилась
і тому відходить з тіла
в аваріях, бійках, чи на війні
і досить часто в роки молоді.

А це ж не випадковість, ні,
бо подібні енергії єднаються
і притягаються подібністю своєю,
де й згоряють у тому злі,
лишаючи лиш малість золи,
перетворившись в інший вид,
щоб врівноважити Творець зміг
позитив і негатив між людьми
до певної гармонії відносин.

І тут ми скажемо усім,
що зло, обмова, осуд...
саме так ведуть людину
до смерті передчасної завжди.

А ці слова є повчанням,
щоб усі вчилися із них
і свідомими були,
що на доброті тримається життя,
а зовсім не на силі і страху.

То якщо ж все таки
ми хочемо жити,
то маємо оце розуміти,
щоб силу й страх
направити у дію творчу.

Тоді й посмішка
появиться сама,
нібито, нізвідкіля
і ми цим є щасливі.

Тому не шукаймо винних
у наших проблемах-негараздах,
бо у них завжди
ми знайдемо себе.

СЛАВА ДУХОВІ СВЯТОМУ

Ми давно свідомі
у житті оцьому,
що єдиний Бог
на Землі
і у Всесвіті усьому

є наш Дух святий,
як начало творче
всього живого
в усьому і в чому
Він енергією присутній.

Це Він проявлений у всьому
в формах різних
єдиними образами у сприйнятті
усіма, хто життя має,
які видимими і невидимими є,
які людина обумовлює словами
за подібністю дій і форм.

Бо Він був і є началом
і основа Його є рух
у формах різних
в цьому мікрокосмосі Землі,
як якийсь живий організм
в поєднанні і єднанні їх усіх.

Тому і досить вірно є,
що Дух по суті і є
все те, що є.

Тут є той в поєднанні
позитив і негатив
у нашому сприйманні,
бо все таки вони
по різному приймаються життям.

Одним і негатив позитивом є,
а іншим позитив є смертельним,
що ми бачимо усі,
коли якості у позитиві всезагальнім
дратують інших так,
що вони готові
за таке вбивати.

Або той же негатив у злі і гніві,
чи в інших проявах Духовних
ми тим же негативом хочемо знищити.

А скільки дій, предметів в світі,
які людство обумовило як негатив
дає людям задоволення,
або ж дає можливість жити.

Хоча ми Духом називаємо все,
то люди сприймають все ж
тільки як позитивне,
як те хороше, світле в нім,
а негатив,
хоча і він
часто у життя наше
приносить користь, позитив,
то ми ці енергії назвали,
нібито, словом страшним –
Диявол...

Саме так, Диявол,
як протилежність
тій моралі,
що є в суспільстві,

яку часто у житті
не раз і не два
порушуємо ми.

А носій цих проявів
у життях один і той
і Диявол є вибором другим
у проявах і формах отаких.

Тому то і джерело енергій цих
є часто одні і ті ж:

чи то люди,
чи інші представники світу
творцями є того,
що ми називаємо

Дияволом, чи негативом
через відмову сприйняти
у житті на певному етапі.

Хоча є і той позитив,
якому ми даємо інше наймення—
це Бог світла і добра,
який є у того ж носія.

То так людина у собі,
у своєму просторі життєвім
є подібністю чистої води
з усім Всесвітом великим.

Ось так ми зрозуміли
єдність світу із себе,
та тільки людина хоче роз'єднати їх,
бо вона з причин різних,
які ми описали в книгах
все ж бажає бачити себе
у житті головним,
а якщо щось і не так,
то тут винуватий Дух святий,
чи той Диявол лихий,
продовжуючи жити
у суєті, створеній самим.

У ситуаціях важких
досить часто ми усі
страх маємо в собі,
тому в такому стані
боїмося негативу – Бога зла,
та все ж це зло
ми коїмо самі.

А страх велика сила
і її застосовували у всі віки
в сім'ї, жерці, попи, імами,
а тепер цей страх в людині
так «вселився»,
що ми боїмося порадіти,
боїмося любити
щиро і відкрито,
хоча по суті оці дії
є й були в позитиві.

І так сьогодні все змішалось –
той позитив і негатив;

і ті Боги,
що люди збайдужіли до всього.
А байдужість для людини є найбільша кара
і з чого б вона не росла, та то явна вже біда.
Вона у суєті оцій забула покликання своє,
забула про відповідальність
і можливості свої у праці творчій,
що у всьому, в забаганках своїх,
для виконання Бога просить.

Якщо ми просим Бога,
щоб дав нам гроші,
а це ж продукт людський
і явно, що не Божий,
то саме Він має їх забрати
в інших, щоб нас «преміювати».

...керівники, вожді,
хіба вони
з іншого тіста-глини,
чи може в них інша
кров і мізки?

Так, вони сьогодні і завжди
є впевненими в собі,
чи хоча би раз,
коли встають на початку
своєї службової драбини
з намірами амбітними
і метою реальною в собі,
що забрати їм потрібно все
у тих, хто здоров'я не має,
у тих, хто не вміє, чи не хоче
убивати, обманювати,
щоб собі побільше взяти...

Ось в таких хитаннях-суєті
кожен перебуває у житті,
не змігши пізнати істини життя,
а пізнавши все ж її,
то бачить марноту намагань
і тих бажань –
кимось володіти.

Тому то людина в пізнанні
приходить все ж в своєму житті
до розуміння істини в собі,
що ми знаємо...,
що взагалі
нічого не знали і не знаємо.

І можемо сказати так,
як, нібито, сказав Сократ:
«Я знаю, що нічого я не знаю»,
бо людина на Землі
є, ніби, капля в океані
і знання її
на океан чогось та не впливають.

Однак, коли людина в завзятті
формує партії в суспільстві різні
і вона у пізнаннях стає на позицію слабких,

бо вона пізнала і може з цим змиритись,
живучи життям тихоплинним,
створивши організацію політично-релігійну,
щоб мати спільників собі подібних,
обділених сильними світу.

А інші сильні у знанні
ідуть на єднання з сильними
в грошах, силі й власті,
щоб самим жити із життям у ласці.

Ось так в гармонії такій
поєднався Дух всесвітній:
з одного боку – світлий, чистий,
а з іншого – темний, злий.

Але все ж Один...,
як і ми в життєвих митях,
як той Іван, Том, чи Йосип,
у визначеннях цих:
доброти, чи зла,
буваємо часто досить.

Тому й життя прийняти слід
саме так, як нам
ум наш каже
своїм задоволенням і тим,
що радість йому приносить,
бо Душа мовчить,
а тіло просить...

Тому саме й так по різному
свого Бога, маючи в собі,
то кожен з нас в молитвах
по своєму і за своє благодарує:
хто за діла свої злі,
хто за доброту і щастя в дні
свою стіну по своєму будує
цієї всесвітньої будови.

ПІЗНАННЯ ІСТИНИ

Така властивість істини людської,
що її пізнавати у житті нам слід:
вона не стара і не нова,
або, скоріше, вона і те й інше.

Істина ж собою вічна.
По правді ми чули це досить часто,
в тисячах контекстів справ своїх.
Та, може бути, ми не усвідомлювали її,
можливо, і не зрозуміли до кінця,
але ми багато чули і читали про неї,
і несемо з собою в пам'яті своїй.

Ми не вперше на цій землі
Душами, які є в нас,
і ми про це чули,
але ми не зрозуміли
цього в можливості сприйняття
для прийняття у життя,
не маючи мудрості у цьому –
ми не росли Душами своїми.

Ось чому ми знову тут.
У мить, коли ми зрозуміємо оце,
то констатуємо усім,
що ми вже на порозі в лоно Духа,
то ми уже готові зникнути, як тіло,
ми готові зникнути, як особистість,
як одиниця суспільства цього.

Ми ще будемо тут
індивідуальністю суспільства,
ми будемо частинкою Всесвіту
вже як духівник.

Таке розуміння - є смерть умовна,
є відхід з цього світу суєти,
з цього вигаданого ліку днів, років,
прийнятого нами досі,
і того світу снів,
того світу ілюзій, мрій,
і відійти від подій,
які ми бачимо у негативі.

Ми самі зникнемо для всіх,
як маленьке джерело негативу.
Так, ми чули це і раніше,
але не розуміли суті,
не знали для чого ми
тут, на Землі,
для чого ці пізнання
стукають в наше життя.

Хоча усе тут читається нами
і звучить як давно знайоме всім,
та все ж це багато відкриває,
відкриває виміри нові,
нове бачення і сприйняття,
тому що нове розуміння
починає в нас рости
тими жаданими і приємними
енергіями змін,
жагою жити і творити.

Воно, як зоря вечірня в чистім небі,
як ранкове сонце у росі,
які щодень займаються над нами,
бо ми вже Душею доросли
і в подяці-благодарінні
схиляємо голови свої
за те, що живі,
за те, що входимо у дні нові
до чогось великого, нового,
до чогось такого,
що є, ніби то, поза нами.

Істина, яка відкрилася є в нас,
інакше б ми її не бачили;
і ми усвідомили її
завдяки її присутності у нас.

Істина не стара і не нова,
тому що вона сама по собі
не належить простору і часу.

Бо все, що належить часу,
є обумовлене лиш нами,
а фактично бути новим і старим
є у всесвітнім одночасі.

Те, що сьогодні є новим,
завтра стане вже старим;
те, що сьогодні є старе,
було вчора ще нове.

Нове і старе –
це дві сторони часу
з миттєвої позиції світу
і вони сприймаються саме так
з даного теперішнього часу.

Якщо ми зрозуміємо всім єством,
що у відчуттях знайомості прийняття
прихована глибока таємниця,
то ми вже по суті пошуковцем є.

Як тільки ум прийме,
що йому це знайомим є,
то він зразу ж заговорить в нас думками,
що немає нічого нового у нашому житті
для розуміння у вічному бутті.

Є, і багато дуже,
мій юний друже!

Бо досконалості нема,
бо сприйняття досконалості,
як пізнавання, як кінець,
то це зупинка руху,
то це є погибель, смерть,
а Всесвіт є безсмертним.

Тому висновки такі
у собі
й по суті в нас
є нікчемні.

Нескінченно багато
нам ще потрібно зрозуміти
на цій Землі,
у цім Всесвіті великім.

І не дивімося крізь пам'ять
і не порівнюймо в аналізах своїх,
та знаймо, що саме завдяки їм
ми прийшли до усвідомлення цього,
що у нас можливості зросли
у пізнанні Всесвіту й себе
без домислів, вигадок і читань,
а від чистих знань
без будь яких напружень
у чистому прийнятті
всього того,
що стрічається нам
в життєвому путі.

Весь наш духовний досвід
обумовлений суспільними умовами
середовищем природнім
і в тих енергіях духовних,

які є навкруги.

Не занадто покладаймося на нього,
хоча все багато ми змогли пізнати
саме завдяки йому
й мудрішими у виборах були,
а наближення факту смерті тіла
створює умови для ума,
щоб зрозуміти ми могли,
що ми вигадкою жили,
а можливість була втрачена,
хоча в житті випадкового нема
і саме цим ми ростемо духовно.

А ці слова ми залишаємо усім,
і найбільше молодим,
для розуміння й прийняття,
які полегшують умови буття
у пізнанні радості земної.

Зрозуміймо те, що у нас нема нічого:
нам не належить ні душа,
ні відчуття, ні ум, ні тіло,
ані навколишній світ –
ми тільки частиночка у цьому
оцим сформованим єством,
як певний мікросвіт маленький.

Якщо ми зрозуміємо оце,
що у нас нема нічого,
що ми не прив'язані умом
до предметів, звичок,
то зникне страх
і ми відчуємо свободу.

Страх - частина чутливості єства
і він виникає з того,
що у нас щось є,
що можна втратити його.

І ми в житті так обростаємо ним,
приймаючи його й за психічну зброю,
і деколи ним лякаємо інших
в цілях своїх корисливих,
возводячи його як певний механізм,
для керування людьми в державах.

У нас формується, ніби, огорожа
з цих енергій страху,
який наш ум застосовує
і ми його приймаємо,
як певну норму
своєї поведінки
в середовищі людським.

Ми так створюємо уявну огорожу
від суспільства, від Богів для себе,
що є для нас, живих,
чимось неприпустимим,
чи як заборона певна.

Це є обман самих себе
і цим обманом насичуємо все,
створюючи цю метушню непотрібну,

аби лиш сховатися самим
від чуття страху.

Ми не можемо заховатися
за будь якою стіною, чи в монастирі,
і, лиш усвідомлюючи це,
ми можемо прийняти цілісність,
всіх енергій у єднанні,
і Духа єдиність.

Коли ми зрозуміємо,
що ми нічого не знаємо,
що ми багато в чому були і є сліпі,
що ми не вміємо бачити цілісність
і себе, як частини цієї цілісності,
то тоді у нас є шанс
не приходити в життя тілесне
для продовження страждань.

Але ми все ж хочемо бути життям,
бути затребуваними світом,
стати значимими
і впливати на інших
речами і словами тими,
які ми й плодимо повсюди
у відносинах своїх.

Ми хочемо бути енергією сили.
І лиш усвідомлення дає нам розуміти,
що ми є певною енергією у світі –
воно так і є
і ми цьому віддаємося повністю
вже в іншій іпостасі,
в інших формах й видах.
Ми будемо в стані блаженства
в стані єдності святого Духа.

Це так є
і з цього шляху мало хто зверне,
бо навіть усвідомивши це
і зрозумівши суть і зміст покликання свого,
то ми вже в прийнятому стані
радості, щастя і любові.

Все подобається нам,
і нам приємно всім єством
перебувати в такому стані,
і ми щасливі й тим,
що це пізнають і ті,
хто є у нашому просторі життєвім,
бо сама сукупність усього була
і є умовами того,
що ми доросли до цього.

Все, що ми бачили раніше,
то ми й далі проектуємо його,
як свій досвід самі
на тій же суспільній інформації,
яка на сьогодні є,
яка й допомагає нам
згадувати досвід власний
при почутому, прочитаному тепер.

Ми, майже все, створюємо самі
і приймаємо лиш те,
з чим прийшли Душею
і тим досвідом життєвим
дивлячись на все,
як на певну закономірність
дій нашого ума і свого уміння.

Ми фактично розпорядник цієї гри,
яку називаємо життям своїм,
бо ми у ньому ж і драматург,
ми ж і є у ньому, як актор,
ми - все, що в ній відбувається –
ми розпорядник, сценарист,
ми композитор і той, хто грає.

Та ми і публіка теж,
яка цю гру приймає,
маючи радість свої діла сприймати,
маючи зло й образу на цю гру невдалу,
але у всьому цьому,
ми проявленими є.

Інші теж у життях наших є,
але ми у грі є головний
і за нами вибір
у реалізації цієї гри.

Ми дивимося на все
через сприйняття своє.

Створюємо щось,
розпоряджаємося чимось
і до того ж усього,
леліємо в ній свою роль
власної вигоди.

Усвідомивши це,
ми є вільні у виборі своїм –
ми можемо бути глядачем,
або відстороненим спостерігачем
за собою й тим, що є навколо.

Це прекрасний стан нашого єства.

Однак, поки ми не звільнимся
від помилкових суджень наших очей, вух,
вигод і статусів суспільних,
а основне –
корисливої мотивації у діях,
то справжнє, істинне
бути доступним нам не зможе.

Звільнитися від помилкового,
то це звільнення від негативу є
і означає бути доступним істині святій.
Бо звільнення від помилкового в житті,
звільняє нас від страху
і це вже стан усього життя
бути на справжньому путі.

Звільнення не є забування усього,
не є відмова нашого ума,
бо тепер ми є цілісне єство
і це відчуття свободи свого стану.

Крім того, знаймо,
що ум є наш Диявол хитрий,
але тепер він в Душі на службі,
то сприймімо й цю хитрість ума,
бо він в угоду почне
створювати протилежне.

Якщо ми у гніві, злі,
то у нас на обличчі
з'являється посмішка ввічливості.
Таким чином ум і далі
є розпорядником у нашому житті,
але вже осмислено, свідомо,
створюючи протилежне,
або в доцільності життєвій
зробить паузу тривалу
для осмислення дій своїх.

У нас ще є і страх за життя
і чуття відповідальності за ближніх,
або ми переповнені ненавистю на чийсь дії,
що готові убивати в самообороні,
але ум скеровує наші практичні дії.
у самозбереженні себе і тіла,
на добрі діла,
чи якісь інтриги любовні,
чи до усамітнення короткого у часі.

Самоусвідомлення ума –
це і є новий спосіб життя,
це є та мить,
яка дає нам зрозуміть
суть енергій світових.

Пізнанням і прийняттям
у життя свої
орієнтирів істини святої
не дають нам бачити її,
як закінченість і сталість,
бо чим ближче ми
пізнаємо її,
то, нібито, вона
опиняється ще далі.

У РОЗДУМАХ

Всі ми знаємо спонвіку,
що духівники, старці,
святі люди, духовні вчителі,
поети, художники, музиканти –
є саме тими людьми,
які повністю і творчо
віддають себе і займаються тим,
до чого Душа покликкала їх.

Так, це Дух святий
їх сюди послав.
Так, це їх місія,
це їх талант.

Вони є рушіями в світі
доброго і прекрасного,

мудрого і милостивого,
але людство не бажає
приймати їх,
як Божих посланців.

Це люди,
які говорять зі святим Духом,
це люди,
які до цього доросли Душею.
Вони в переддень тривог і катастроф
несуть людям слова пророчі,
просять покаятися всіх
і повернутися до щирої молитви.

Бо доброта, правда і любов
є та енергія життя,
яка врівноважує
і людське зло.

Хоча саме життя у них
в ситуаціях оцих
поставлене Творцем на олтар
у настанови всім.

Бо всі ми сюди
покликані святим Духом
плодитись тілом
і зростати Духом.

Це є істина життя
тут, на Землі,
це і є та
енергія свята,
яка нікого
в нужді не залиша.

ВВЕЧЕРІ

Мабуть, теплу ніч
і день наступний
Сущий подарувати
хоче нам востаннє,
бо приніс сюди
у наші сади
і на ці трави
вже пожухлі
восени
той туман легенький,
який так гарно забілів
на фоні сумерків ранніх.

Ніч прилягла при землі,
хоча небо світлом ще бриніло
і тишею все заговорило –
тут, на Землі, і ті зірки,
моргаючи у німоті,
ніби, запрошували й нас
поговорити з тишею...

Колода тепла при стіні
і це тепло у бабиному літі
зморили нас до дрімоти,
бо все вже повлягалось у сні.

Аж тут заговорив, ніби, хтось...
Відкрились очі в чистоті
на фоні фіолетовому склі:
та це ж Ісус Христос,
якого ми пізнали вмиль,
бо не раз приходилось в житті
споглядати за його ликом
в іконах різних.

Світліше стало
і теплом війнуло,
яке, ніби, йшло
у благодаті від нього.

Живий – погляд чистий
і, ніби, просить: говори...

Трепету нема у тілі
і все єство в здоровім глузді –
ми ж знайомі з ним,
бо це ж наш брат у Дусі
і Вчитель у житті,
який ось так одного разу
побудив наш Ум
вірші оці писати
тією мудрістю у притчах
і тією місією у діях,
бажаючи світ змінити
у відносинах між людьми.

Ми теж цим воспламеніли
і потекли слова в рядки,
хоча й дивно нам було:
звідкіля ж бралися вони,
ніби, минаючи думки,
одне за одним в чорновики, -
а там книжки
про людину й духів,
про Ісусову любов.

Та як до неї приступити,
як її в життя усім прийняти,
бо це ж себе ми маємо міняти...
...та з чого ж це починати?

Ми, мабуть, щось мали вже в собі
і мали досвід спілкування із людьми,
а тут ясніша можливість виростала,
бо Знання до нас прийшли
від Духа світлого
і Його чистоти
в тому ж позитиві.

Ось тут то нам відкрилось,
що ми у діях
у пізнання істини ввійшли,
у пізнавання психіки людської.

І в діях цих ми відчули
місію свою –
нести слова оці
в пізнанні добра і зла,
ненависті і милості,

а також інших проявів
позитиву й негативу
у житті людським.

Так виникло питання
про той путь і шлях,
які ми маємо торувати,
прямуючи у розвитку духовнім
до любові стану.

Видно це вже потреба є
у врівноваженні добра і зла
у відносинах людських,
бо людство сильно
вже погрузло
в повсякденній суєті
і не знає зовсім,
як любов приймати
у життя свої,
і як усе це поладнати...

То ось у цьому сні
ми й спитали вже Ісуса:

«Як ти допустив,
що зло у людях
стало модним
і є показник
успішності у діях?

Ти ж син Бога –
святого Духа?!»

«Але ж і зло,
яке є в людях
теж є від брата мого –
Духа темного і злого...
і Отець-Творець дав людині
самій робити вибір...»

Покотились в нього сльози чисті,
змиваючи його контури людські,
лишивши простір чистий
за тим фіолетовим склом.

Постав і перед нами вибір,
який прийняти мали ми.

Із ночі вдень
ми напрямок змінили
своїх пізнань, досліджень
і тепер між рядків
і в самих рядках
ми людям всім
маємо сказати,
що шлях
до святого Духа
ми маємо починати
із добрих справ.

Добродіяння без вигоди
дають нам відчути радість –
радість від доброти,
то так і собі
її вільно відчувати.

А це вже стан щастя,
коли ми ось так
навчилися доброту давати
і радість з цього мати.

Ми уже в такому стані
контури любові у собі
відчувати почали,
а це вже інші погляди на світ
і інша поведінка наша,
бо Душа спокійна є,
а Ум свідомим вже стає
і мудрі дії наші
дають той позитив,
який і є те благо,
яке і є той стан нашим,
з якого ми вже всім
цю радість шлем:
людям і природі,
Духові святому
й тому злону,
щоби цим його стишить
і щоб гармонія бурлила
із людських відносин.

Ми цей досвід почали і далі
застосовувати в нагоді,
щоб ось так вечорами
поговорити із богами,
щоб Душа відкрилась
і Ум прислухався у діях
до повчань святого Духа.

Тому запрошуємо всіх
послухати в такій тиші
себе, Душі своєї
і змогу мати на самоті
поміркувати з усіма на світі,
бо саме в таку пору
думки людські
говорять з тими,
хто їх чекає на самоті.

Це той час на землі,
коли усі говорити вже готові:
говорить Душа з нашими думками,
говорить туман й зірки
і навіть сумерки оті
складають завтрашні плани.

І Н Ш І

У кімнату на долівку
проміння сонячне лягло,
а ми, дописуючи ці вірші,
ніби, на горі високій,
ніби, ближче всім єством
до тих чистот, чеснот,
до яких іде людина кожна,
згадуємо свій вік прожитий.

Ось так із року в рік
ми починаємо відчувати
свою самотність на Землі,
сприймаючи як данність –
і цю сивину на скронях,
і ці зморшки на лиці,
і ці обвислі руки
в немочі своїй,
та все ж свіча Душі
пломеніє і радіє,
що жила, цвіла
і плід лишила за життя.

Чогось людина у житті
не може до кінця
нажитися у щасті і любові,
але прекрасно те,
що вона їх чує поряд,
а, може вона в них
тайком сидить і зріє...

Природа і є той друг,
який приносить радість
у спогляданні гармонії
і цим надає відпочинок
і умиротворення Душі.

Для багатьох людей у світі
спілкування з природою, людьми
рівноцінне зустрічам приємним,
і тим відносинам взаємним.

Друзі чекають на нас скрізь,
тільки треба вміти цінувати дружбу,
тоді будемо щасливими самі
і принесемо щастя тим,
з ким живемо поряд ми.

Торкнутися Душею до краси
можна серед буйних трав
і квітів запашних,
буяння дерев, кущів
і тихого гомону води.

У природі все в нагоді
і кожна зміна в ній
є до діла і пори,
хоча і не говорить нашими словами,
та раду собі дає досить вміло.

Бо цілеспрямовані шляхи
в людей бувають і в нікуди,
хоча й не просто у житті
буває досягати нам певної мети,
але як приємно на Душі,
коли у світі є такі люди,
побачивши яких,
то уже й щасливі ми.

Ми не знаємо зовсім,
що завтра з нами буде.
Та, майже, нам усім
не вистачає часом доброти,

спокою й злагоди
і тієї чуйності до інших,
якої так хочемо і ми.
А людина людину любить
за доброту і щирість
за розмови тихоплинні
й дії мудрі.
У кімнату на долівку
проміння сонячне лягло,
освітивши все
і тепло даючи,
а скоро повернеться в орбіті
і потемніє у кімнаті,
та ми знаємо усі,
що воно все ж є,
але світить в кімнати інші.

НЕ СПАЛЮЙМО МОСТИ

Ми мудрішаємо з роками,
довіряємо собі подібним,
і це дитя довіри росте швидко,
виростаючи у наш досвід.
Хороший він,
а чи не зовсім,
але він є зерном
мудрості людської.
Міняються часи достатку й скрути,
хочеться кращого всім людям
сьогодні і в майбутті;
подеколи ми хочемо самі бути добрим,
проявляючи милість, милосердя,
але летять роки
і в бідах народжуються співчуття
і бажання допомогти...
Але часто у житті,
ми хочемо бути у всьому
багатим і успішним
і гордимось тим,
що маємо статус
суспільний важний у посаді.
Аналізуємо все
і на все складаємо ціну –
а цього досягаємо ми
обманом і брехнею,
або й силою забираємо те,
що нам в житті не є належним...
То не робімо помилок таких.
Коли ми цей процес пізнаєм,
то це вже крок до доброти.
Робімо далі кроки у житті
і навчаймося визнавати помилки,
хоча би самі у собі –
тихенько і свідомо,
і це зерня зросте,
а ми зуміємо уже завжди

собі і людям це сказати,
що помилялися вчора ми
і рік тому,
бо визнання такі
свідченнями є
наявної мудрості у нас,
що ми навчилися жити так,
як Душа нам велить
совістю у нас.

А це вже свідчить,
що ми перед людьми є чисті.
Ми цим перед Всесвітом усім
показали свою здатність,
вміння себе очищати
і іншим цей приклад дарувати.

Помилки ми робимо тому,
що не навчилися Душу і серце чути,
бо вони наші духовні випробувачі,
бо вони наші провідники у цьому світі,
у нашому житті.

Життя ж пливе
і ми пливемо,
а коли свідомі уже є,
то маємо можливість споглядати
за тими берегами-іншими життями,
бо саме вони стрічаються нам в путі,
як дружні нам підказки.

І ось у такому стані
до нас приходять розуміння
суті й змісту нашого життя
і наших дій у ньому.

Тому зрозуміймо всі,
що страху нема у цьому,
бо ми маємо саме стільки тут побути,
щоб у цих виборах своїх
в цих бажаннях нашого ума
все ж пізнати,
що ми прийшли сюди,
щоб Душі наші очищати.

Не соромимося признаватися
в помилках своїх,
бо признаючись в них,
ми признаємося водночас,
що сьогодні ми мудріші є,
аніж були учора.

Признатися в помилках,
то це процес розмови з Суцим,
коли ми повідаємо свідомо у собі,
що дійсно робили помилки.

І така от сповідь
у вибаченнях за грубе слово,
за дії хитрі й з вигод,
то просімо пробачення у всіх,
поки живі і в змозі
самі простити всіх.

Бо саме такі дії
відновлюють відносини людські.
І ця енергія прощення полетить
й до тих,
кого ми обманули,
кого судили
у невіданні усіх обставин –
чого людина та діяла саме так,
а не інак.

Такі дії
у визнанні помилок
приносять в життя наше
ту радість пізнання,
яка нас так підносить,
що ми, ніби, летіти здатні.

Вони і іншим несуть оці
зерна добросусідські,
добропартнерські,
бо саме на них
цвітуть сади едемські.

Прочитали, зрозуміли, прийняли,
то поспішимо, поки живі...

Бо дні летять і роки із ними,
а ми оцей тягар із помилок,
можемо із невідання свого,
понести із Душею
потомкам далі у світі,
примножуючи гніву і біди
до тих помилок негативних,
які вже знищать всіх.

То краще вчитись визнавати помилки,
чим нести їх з докорами совісті в собі,
бо це дозволяє нам в Душі
не повторювати ті ж помилки
і продовжувати жити в дружбі
з тим братом, чи сестрою,
яких ми не вибираємо собі
в ті, чи інші ситуації життєві,
а вони ж приходять,
ніби, випадково.

То знаймо також те,
що випадковостей нема в житті
і що вони приходять до нас таких,
щоб саме ми будувати вчилися
ось ці мости, які еднають.

Не спалюймо мости відносин,
шукаймо кладочку взаєморозуміння,
то цим ми збудуємо нові мости,
по яких і інші зможуть
одне до одного прийти.

* * *

Довіра в досвід хороший виростає
і нею ми ростем духовно,
бо вона дає свободу вибирати
у житті саме те,

що Душі нашій так мило.

Перешкода в рості є той страх,
прийнятий нами ще з дитинства,
який живе в людськiм суспiльствi
i так сильно вкоренився вже в умах,
в способi життя i в тих думках, дiлах
на якi ми ще в страху пригоднi.

Але якщо про це турбує нас Душа
докорами сумлiння,
а сил нема,
щоб iстиннiсть пiзнати,
то цим ми робимо помилку велику –
занепадаємо духом
i тодi ми стаємо вже байдужi –
i до Душi, i до страху.

То щоб присутнiм бути в тiлi,
ми починаємо брехати вмiло,
а далi iще гiрше робимо у пакостях своїх,
починаючи горiлку пити,
щоб нею очi вже закрити
на пакостi свої.

I якщо ми такi в себе нутром,
то люди i життя теж захочуть
вiддалитися вiд нас,
а ми починаємо боротися
за статус свiй колишнiй,
за той життєвий простiр
i дiями такими
отримуємо суперникiв...

Бо iстиннiсть життя
показує нам завжди
дзеркало для всiх –
якими ми насправдi є,
то таке й в наше життя пливе.

Не треба ремствувати, ридати,
битись, грошей бiльше мати,
бо ця iстина нам засвiдчить,
що й оточуючi нас люди
i саме мiсце нашого життя
буде, як та шапка у Мамає,
показувати постiйно:
якими насправдi ми Душею є,
то й оточення у нас таке.

Так ми втоплюємо Душу,
ми вже є ворогом її
i ми вже з нею у вiйнi.

Бо до брехнi приходять її сестри:
зздрiсть, гнiв i зло
i тодi вони ось так пiдступно
шкоду роблять у вiдносинах своїх
з рiднею i з сiм'єю,
з сусiдами i бувшими друзями.

А якщо апатiя ця
до життя така,
то шукаймо самi спосiб,

щоб довіру по новому відродити,
простивши всіх
і попросити пробачення самим
на тих ногах хитких,
бо саме ми маємо здійснити
кроки на зустрічі такі,
бо довіра і є та сила,
яка вміє все прощати
і вона дає нам надію
в ті зерна любові,
які завжди готові
там проростати
у взаємини хороші.

Бо у відносинах таких
завжди є усмішка,
як ознака всепрощення,
як ознака радості життя.

Життя не ідеальне –
воно мінливе у випробуваннях чистоти
і щоб до неї йти,
то ми маємо мінятися самі.

Тому потрібно вчитись жити
і щоб життя мало сенс у всьому,
то потрібно знати,
що допоки ми
дивимося на нього минулим,
то і життя буде як аналог,
а якщо в нас є віра у свої зміни,
то нас чекає майбуття прекрасне.

Коли ми на довірі
творимо життя і дружбу,
то в нас і у всіх у світі
будуть справжні друзі.

**Друзі основа,
фундамент нашого життя,
бо саме ними
ми є істинно щасливі.**

Тому нам для цього слід
вчитися бачити прекрасним світ,
то тоді й Душа розквітне
і люди потягнуться до нас,
бо світ прекрасний,
лише уважніше придивляймося
і у щасті усміхаймося,
бо таке життя лиш раз
пролітає нами
у цім просторі космічнім.

Ось так навчаймося довіри
до життя, до всіх –
і зрозумілим буде все,
і жити буде легке.

Коли ми навчимося бачити хороше
(хоча б капельку малу),
то і ми своє життя з'єднаємо навіки
з позитивом світовим

і інші його будуть пити
із цієї життєдайної ріки.

То благодаримо Творця,
що пізнали істину оцю
і тепер без суєти
будемо мудрими
словами і ділами у житті.

Засвідчимо усім,
що не до кожної людини
птаха підлітає –
чи то вона споглядає,
чи то так вільно і з довіри
біля нас зерня шукає.

Мабуть, нас спорідненість
духовна так єднає,
що людина навіть в русі
її не сполохає.

А птаха чує, відчуває
і тому довіру має,
що так близьенько
до людини підлітає.

А як приємно краєм ока
за цим дійством
довіри спостерігати,
що і самі починаємо відчувати,
як серденько росте
у велета душі такої.

То хай і цей приклад буде
для людини пізнавальним,
бо в неї є свідомість,
бо вона здатна спілкуватись,
бо вона вмє сама мінятись
і цим змінювати інших.

ШЛЯХИ Й ДОРОГИ

З прямого шляху не треба повертати,
можливо, він є етапом проміжним,
і зовсім лиш та частина,
яку ми маємо пройти
в житті оцьому,
то будьмо гідними дітьми
енергій цих творящих
і будьмо самі, як творці,
живучи в радості і милосерді,
бо це і є окраса для людини
освічувати дорогу собі
і іншим добрими ділами,
творимими з любов'ю.

Не стараймося подеколи в житті
для всіх хорошим бути,
бо для багатьох хороший –
це зручний і ним можна маніпулювати.

Бо всі чогось так хочуть,
щоб інші були такі ж як і вони,
а то і гірші –

і цим вони тішать
своє хворе еґо.

То знаймо всі,
що всі мають путі
у розвитку духовному
окремі і свої,
то так і в житті матеріальнім
будьмо індивідом універсальним
і живімо так, як нам підказують відчуття
тією чистотою й легкотою
в прийнятті життєвих рішень.

Не гроші, і не речі визначають сенс життя,
а та легкота і радість,
які є у взаєминах людських,
а при нагоді відпускаймо все,
що нас гнітить, турбує
і цим ми чисті будемо вовік,
і вільно будемо жити.

Будьмо самі собою у рішеннях своїх,
нікому не мішаймо словом
і, тим паче, ділом,
то це і є та гармонія Душі, Ума і Тіла
і ми прозріємо цілком,
бо тоді виявиться, що все і скрізь
є на своїх місцях, як і ми із вами,
бо вільні діяти у місії своїй
той проміжок в дорозі,
який життям назвали.

І радість не згубимо ми
у житті-стежині,
хоча обвисли руки
і зморшки на лиці,
але ж очі, очі,
які живі...

Живі,
бо то є дзеркало Душі,
а вона молода у нас
і тому не тужімо,
коли щось згубили ми,
полегшивши крок,
і щось знайшли,
коли очі так блищать.

Це дійсно щастя,
коли бачиш такими от очима
щасливими інших
від твоїх творінь,
слів, чи інших дій,
то знаймо всі,
що щастя і любов усіх
виводять на дорогу в рай.

То яка ж та дорога в рай?
Про це повідає байка нам нехай:
в кузню смерть прийшла з косою,
коваль спотів, бо зрозумів,
що це уже по нього,

але тут почув прохання,
про косу налаштування.
Півдня він з косою все возився,
тремтіли руки, страх проймав,
та потім осмілів:
«Чи за мною ти?»
«Ні» - отримав відповідь коваль.
Відійшло з Душі, а далі
зовсім прийшов до тям –
в нього ж коса,
а та стара
сидить у темному кутку.
Тоді знову вже питає про професію її:
«Чи багато Душ погубила ти?»
«Ні однієї мій, милок,
бо люди гублять себе самі
пороками лихими до старості літ,
а там війнами отими, де мільйони мруть.
А я раніше подавала квіти тим,
хто йшов дорогою у рай...
Тепер я у зморшках вся – я страшна
і це зробило зі мною людське зло,
а не час, бо я вічна».
Сказавши це, вона встала
і до виходу пішла,
а коваль їй навздогін:
«Косу свою ти забери...».
«Вона уже твоя, -
смерть відповіла, -
будеш бур'яни косити
на тій дорозі ти,
яка тебе у рай веде».

СОН

І сниться сон нам в тему:
у прийнятті доброти повсякденно.
І це посильним для людини є,
та перешкода у нас є одна –
як донести в розуміння людям
цю якість людських відносин?
Бо нас віками всіх навчали
і така ж продукується мораль сьогодні
серед спільноти людської,
що ми маємо за все в житті боротись,
що ми маємо знищувати перешкоди,
йдучи до цілі, до мети,
в чому ми готові оббрехати і навіть вбити,
аби стати першим, аби чогось досягти.
А сон по суті показав
корінь прояву цього:
зібралось товариство чимале
на празник метушливо
і кожен хоче щось сказати,
щось іншим побажати...
А ми, зазвичай, бажаємо,

те, чого самі в собі не маємо,
бо бажаючи усім,
то несвідомий ум
надію має,
що все у світі повертає
і він колись його собі надбає...

А розуміти слід,
що нам очиститися потрібно,
відійти від прив'язаності до чогось,
бо все інше, як і ми
є індивідуумами в природі,
а ми є лиш капля Духа
у єстві людському.

Очищення ж в людині
проходить її добротою у всьому.
і починати слід з самого малого:
бажаючи усім дня доброго,
бо цим ми маємо задіяти ум
і тоді це вже буде ґрунт
для Душі зростання
у вільності й красі.

А далі й ум почне зважати
на ці зміни в діях, відчуттях
і у тій приємності і щасті,
змінюючи життя на краще.

Тому такі свідомі дії нашого ума
є позитивом для всього нашого єства
і ми входимо в стан доброти
і в стан радості сповна.

Так от у тому сні,
набравши повні груди духу,
і щоб цю метушню зупинити,
то на повний голос прорекли:
«Доброго дня, Вам люди!»

І, о, диво!

Усе затихло...

«Ми просимо усіх
одне одному доброго дня бажати,
при розмові лихих слів не казати
і до дій своїх з любов'ю приступати,
з іншими відносини добрі будувати,
іншим допомогати в їх потребі...

Ось таких нас усіх чекає
наш Творець-святий Дух
і в такому стані щастя
Він і дарує нам усі блага».

Тут усі, нібито, притихли...

А стіл накритий був багато
на поляні лісовій...

...тут люди почали
ставити келихи на стіл недопиті,
дожовуючи хліб і до хліба –
все те, що було в роті
і так за хвильку – три
нікого не лишилося біля столу

...і дерева відійшли подалі,
перестали листям шепотіти
і, ніби, у безтямі від людської метушні
вже не зелені, а якісь геть сумні.

Люди злякалися такого побажання
і, нібито, знайомого вітання,
а тут ще й заклик до доброти...

Вони про неї чули,
вони про неї знають,
та у цій суспільній суєті
вони вже позивали,
що тільки силою забравши,
брехнею, обманом, злом
все в інших можна забирати
і не треба ніколи і нікому
гроща ламаного давати,
бо все,
що в інших є
до певної пори,
то є все моє,
моїх діток і рідні,
а інші є невдахи і раби...

Ось така психологія поведінки
нищить енергію Творця
і цим насичує Диявола в собі.

Зникло сновидіння,
а ми уже не спим
і все ж думки течуть
у тому ж руслі...

Так тече життя
із життя в життя,
не пізнавши із повна
постійного й прекрасного
стану щастя свого ества.

А для чого забирати,
для чого грабувати,
навіть заздрістю тією
смоктати енергію у інших...?

Коли ж Творцем дається все
для нашого прожиття...
То хіба те веде до добра?,
коли з одного джерела
одні хватають що побільше
і без потреб негайних,
а інший після них
збирає крихотки останні.

Всі ж люди на Землі
є сестри і брати.

Ми є одна родина
і всім потрібен дім, їда,
штанина і дитина
і те щастя в творчій праці,
яке зроста від доброти.

То може таке от розуміння
ситуації такої
дозволить всім,
хто людиною для себе здається,
усвідомити істину просту,
що жити в злагоді з усіма,
жити і творити доброту,
то цим ми і пізнаємо усі
ту любов святу,
яка є основою життя,
яка дає всім злагоду в ділах,
яка дає те благо,
яка не допускає зла
у відносини людські.
То просимо усіх, і тих,
хто зло на злодія ще має
простити і відпустити,
бо ця енергія зла
самого заведе до злодійства...
    Бо ми у злі готові красти,
    як і ті перші злодії
    у цьому ланцюгу лихих дій
    і вже готові убивати...
То хто ми такі
у бідності матеріальній?,
а такі ж, як і ті,
які себе вважають, що багаті.
    То як Земля до цих пір
    тримає на собі серед інших
    таких злих, злодюг...?
    Та по цьому має
    апокаліпсис статись...
То куди ми йдемо,
чи ми глухі, не зрячі...,
чи не можемо жити всі
в спокої, злагоді і доброті,
одні одному в чомусь поступити
і в багатьох ситуаціях допомогти.

КОЛИСКА ДУХА

Душа і ум людини, як і всіх
із Духом Всесвіту з'єднані вовік.
Поки людина є жива,
то в неї є Бог і є Душа.
    Коли ж помирає така людина,
    то залишається і далі діє Бог,
    тобто залишається й живе її Душа
    в тих енергіях духовних,
    чи в енергіях лихих,
    які вона зуміє настяжати
    в своїх творіннях при житті,
    чи то деградувати
    під тягарем гніву, злості.
Бо енергії є вічні,
як і ці енергії Душ людських,

як і у всьому, що є живим і дише,
бо дихання є свідченням життя,
є свідченням наявності енергій в русі.

І є ми, чи нас нема,
то енергія присутньою є в світі,
як не в людині, то в рослині,
чи видозмінена вона.

Та якості все ж береже незмінно
і при поступах позитивних
вона росте й розвивається в собі
і у всьому навкруги,
а то й міняючи їх в потребі.

Вони є енергіями світу –
позитиву й негативу,
які є у всьому живому
у проявах гучних,
чи в діях тихих.

І люди позитив в собі,
як і в інших,
назвали Дух святий
(чистий, світлий),
а те лихе, недобре,
обумовили у слові –
Дух лихий і злий,
який теж є присутнім
ди-я-волою в людині.

Все живе на Землі
робить у житті вибір
від інстинкту по природі,
аби лише жити,
а людина задумана Творцем,
як індивід Природи,
щоб у діях робила вибір,
але вибір вже свідомий.

Бо цим вона є та ланка
у ланцюгу життєвім,
яка завершує розвиток-зростання
Духовних якостей свідомо,
наповнюючи Океан Духа,
як і все, яке ще не свідоме,
що є живим у світі
прекрасним, добрим
і справедливим.

Ось так Душа людини
і Дух Всесвіту всього
з'єднані між собою
із віку і до сьогодні.

* * * * *

А ми у мріях і при здоров'ї
рішили таку колиску сотворити
усі потрошку і гуртом,
почавши з тих,
хто так недавно з чистою душею
у цей світ прийшов
і з тих, хто життєвий досвід має

і вже мудрості зерна пізнав,
та дорогу до святого Духа
торувати вже почав.

І найбільше підтримки
в доброті потребу має
та частина нашого суспільства,
яка сиротами є
і ті старі люди,
які самотніми себе відчули,
чи фактично такими є.

Сироти малі і ті немічні старі
є нещасливі люди на Землі.

І як би там доля їх не кувалась,
і який несе їх Душа за ними слід,
та нам, хто каплю розуміння має,
щоб зберегти цілісність духовну,
щоб гідність не втратити зовсім,
то тут потрібна їм, як і нам
те милосердя і доброта,
яка усіх нас береже.

Не думаймо, що ми нещасні і живі;
не думаймо, що ми багаті і при власті;
не думаймо, що у нас сили є на двох
і все ж знаймо як такі сироти і старі
потребують догляду, доброти і ласки.

Невже ми вже омертвіли зовсім;
невже у нас Душа відсутня;
невже у нас усіх нічого подати
своїй сестрі і брату.

То знаймо люди, знаймо,
що ця жадність не давати
прийде із цією от Душею
в життя нашого нащадка
і вона прийде з цими енергіями
жадібності людської,
яка активно збере усю її,
яка є навкруги,
а в підсумку буде ходити поміж нами
з простягнутими руками,
просячи кусень хліба
у надії на наше милосердя і доброту.

А тим, хто ще ум у собі має незрілим
скажемо для правди в істині і надії,
що ми багатство надбаваєм
на цілі династії родові
саме милосердям і в доброті.

Ось тут кожному є привід
подумати про те,
що маючи життя одне,
то маємо цю Душу в ньому
щонайбільшою з можливостей своїх
якостями духовними плекати.

То саме наше милосердя і доброта
творить дійсні чудеса
і це є для всіх дорога в рай:

тим, хто дає з любов'ю
і тим, хто потребує й має
без старцювання, обид і гніву,
бо вони матимуть вдосталь позитиву,
щоб славословити Творця
і нам благодарувати
за поміч і доброту.

Сироти і нещасні старі люди –
це є ознака для суспільства,
що воно зле, гниле й бездушне
і всього себе віддає мнимим втіхам.

Тому просимо усіх,
хто має змогу й гроші,
хто має серце і добру Душу
допомогти будувати людям з усього світу
такий затишок для сиріт
і нещасних людей старих
у нас, на річці Льві,
що поблизу села Старики.

Це має бути колискою Духу,
де ранимі Душі цих людей
плекатимуть в собі якості духовні
і нестимуть в світ той позитив –
чистий і прекрасний,
і посилатимуть подяки в ті місця,
де вони росли до цього,
бо думками вони не раз
повертаються туди,
де Душа прийшла у це тіло.

І ці умови, ці знання і вміння
Душі лікувати,
з вашою допомогою
творитимуть добре діло.

Не всі у світі є злодюги,
не всі у світі є п'яниці,
не всі у світі у війні,
не всі у світі будівничі,
не всі у світі оратаї...,
а комусь у світі все ж потрібно
в таких людей їх Душі очищати.

А сиріт малих при батьках живих
і цих сиріт при дорослих дітях і живих,
або які вже є «де факто»
без батьків і без дітей
ми запрошуємо сюди, у Старики,
життєву радість пізнавати.

Бо саме вони на це здатні –
одні ще чистими у світ прийшли,
а інші вже готові очищатись,
щоб Душею в благості з тіла відійти
у прощеннях і каятті
на тій мудрості людській,
яка зібралася у них роками.

А їх єднає та чорна мітка,
що вони у світі нікому не потрібні...

і їх розпач, сльози ці сирітські;
у їх біді –
вони, неначе, рідні.

То так воно і є...

і їм би трошки допомогти:
підкуванням, турботою, опікою
у відносинах людських,
у немочі тягарі житейські нести...

Їх оживити і показати всім,
що щастя й доброти хочуть всі,
що всі на них мають право
зі свого народження день при дні.

І це була б і є ота колиска для їх Душ,
де леліялися б якості духовні
у цій рівності життя і перед світом,
у собі і з тими, хто є поряд.

Побудували б тут міні-храми
усіх традицій релігійних основних,
бо старіші люди завжди шукають місця,
де можна побути на самоті,
де можна наодинці поговорити із Творцем.

А після таких розмов у кожної людини

Душа відійде від щоденної рутини
і заспіває радість в серці,
і Душа наповнюється з любові
серед таких же самих,
а ум старечий організує
ласку й милість для малечі –
і разом гратимуться у спілкуванні тихім
у цій грі земній, яка життям зветься.

А дітки завжди у дорослих
опору і підтримку бачать,
мріють про їх ласку й доброту,
бо вони для них і є Боги.

Ми цю ідилію і це свято
бачили у цих поколіннях і не раз –
є досвід світовий,
де при духовній допомозі
і людей із серцем чистим
можна в світ пускати
паростки духовні,
як і в цій, поки що, малечі,
а старики у щасті
Душами відійдуть,
і його, це щастя,
іншим передадуть.

А що значить для старого
торкнутися голівоньки малого,
подивитися на янгольське лице
і самому у собі помолитись,
щоб воно у доброті і радості росло.

Це енергії не пусті
і вони достатньо помічні,
то чому нам не допомогти
ось так і для цього

колиску Духа будувати.

Малеча ж в біготні
під наглядом старечим
стишить шум
і казочку попросить.

А що значить дія та прохальна:
що є іще затребувана старість їх прощальна –
і вони це можуть, і це є по силах їх:
казочку почитати і себе згадати,
простивши своїх батьків-дітей,
відпустивши їх психічно,
чим очистивши себе
від образ і гніву,
почавши ходу нову
у коло мудре і духовне
із такими відчуттями
виростають у них крила,
що вони пізнали і прийняли
життя нового диво,
сотворивши простір доброти:
а дітки досить Душею чисті
і доброту здалеку чують
і до стареньких на коліна, чи під руку
голівоньки прихиляють.

Так хочуть цього всі –
і старі, й малі.

А як хоче святий Дух,
Всесвіт, Космос
ростити енергії доброти
і цю радість у людині.

Скільки гніву і образ
відійшло би у минуле,
бо щастя і доброту
краще любить кожен з нас.

А тут, у Стариках,
ріка широка, не глибока
і дуби могутні в півтисячі літ
з берега обжитого
будиночками малими
і гуртожитками чималими
з пагорбів пісчаних
очима людей стареньких і малих
дивляться на схід:
на ці квіти польові,
на цей ліс прадавній,
на цю гладь води
від неба синьої.

А поряд є село, є школа,
повітря чисте і траса поряд:
Варшава – Київ,
яка з'єднає цей куточок Духу
з усім світом нашої Землі.

БЛАГО

Так приємно творити справи,

які приносять усім благо.

І саме такий стан прекрасний
надає сенс жити в щасті.

Тому й починаємо з благодарінь,
бо ми живі і можемо творити,
а пишучи оці рядки,
то є свідомі,
що це дорога до стану любові.

Благодаруємо Тебе Отець-Творець-Дух святий,
чи космосу далекому, а чи Всесвіту неосяжному,
чи всьому тому, що є навкруги,
що формує з нас індивіда, чи особистість крихку.

Благодаруємо Тебе Дух святий,
наше джерело енергій позитивних,
що ми іще живий –
і бачимо, і чуємо, і відчуваємо Тебе в собі.

Благодаруємо Тебе, Джерело енергій,
безначальне і неосяжне,
навіть в нас самих за все,
за подарований день новий.

Благодаруємо Тобі в цю мить й роки
у всьому і вся, у стані щастя і любові,
які наповнюють життєвий простір
і Ти все це прийми.

Благодаруємо матінці Землі й Природі,
і тим началам жіночим, які родять.
Вони ж бо родять рід, вони ж ковчег життя,
бо жінка в роді людським є основа нашого буття
і во всі віки люди славословили її,
і так багато празників для пошани їй
суспільство у подяці і пам'яті своїй
присвячує, як Богородиці живій.

В ній же збережено Творцем
у більшій мірі якості духовні
і їй залишив Творець у місії її
родити людство, виховувати малечу
і бути їм у приклад.

Бо, навіть, той Адам у чоловіку
тягнеться до неї у всьому,
бо це є джерело доброти й тепла
у новоствореній сім'ї
і є оберігачем сімейного гнізда.

ІСТИНА

Подеколи в житті
ми шукаємо істину святу,
але чогось часто не в собі,
а, ніби, не існуючу примару,
бо весь час в ситуаціях різних
ми говоримо усім,
що правди немає в світі.

Але оте примарне відчуття,
але ота реальна в ній потреба
нас часто заставля
здуматися над цим питанням.

Особлива є потреба в ній,
коли нам тяжко жити серед людей,
коли нас болі obsідають,
коли в негараздах ми втомились,
то тоді ми й хочемо еством
за хвіст істини вхопитись.

Саме в цей момент
ми, ніби, істину пізнаємо,
а інші роблять перепони нам
і нам тому й здається,
що інші не бажають зовсім
у злагоді й по правді жити.

Одні лиш ми за істину страждаємо
і відчуття таке у нас,
що тільки ми її шукаємо.

Однак і це не є факт.

Бо істина одна на всіх
і тільки бачимо ми її,
коли ум зайнятий
негараздами і болями.

Чим більше ми,
нібито, наближаємося до істини,
то тим вона собою
поширюється все далі
і саме нами.

А оточення у світі
не сильно зважає
на особистість одну,
навіть, якщо вона
визнана пристрасним суспільством.

Та все таки кожен індивид
залишає на цій Землі свій слід –
і не обов'язково, що він
має бути визнаним
і при житті публічним.

Вона завжди іде із нас
і є,
якщо є
у відносинах з усім.

Вона й обертається у нас,
бо ми джерело її
і ми її творці,
і ми її споживачі.

Тому у повчанні цьому
не слід шукати правди де-інде,
бо її творити маємо ми,
то тоді й легше буде жити.

Тоді зникне, як потреба
її шукати в інших,
або чекати її від Бога і людей,
а ми тоді,
будемо її засівати
на своїй життєвій ниві.

ЗАВТРА

Поети завжди є
сурмачами завтрашнього дня,
бо вони в словах
несуть змін чуття.

Хорошою ознакою для нації є,
коли голос подають піти
і все голосніш і голосніш,
як передвісники змін.

Вони ж такі чутливі люди –
ці посланці Творця у люди,
вони чують людські бажання –
радість і страждання
за десятки років.

Тому й з під пера
виходять оди величальні,
чи слова наповнені
із страждань і зла.

От оцю гіркоту в словах
і приймають люди,
бо там із нею є й істинні слова,
є написаний і вихід
на ту дорогу,
якою в щастя
всім потрібно входить.

У поетів, як і у всіх –
буває, що у дні летять роки,
чи й коротші строки,
бо вони у пізнанні біди,
чи змін на хороше
біжать вперед хутчіш,
то і бачать, чують,
і відчують все це яскравіш,
бо вони є месії чи пророки,
які завжди пишуть у роки
і про дні грядущі.

І серденько болить в захваті,
що множаться ряди тих,
хто хоче гідного життя,
і хто вмє уже жити
по правді й гідно
в звичайному людському щасті.

За словом завжди дія є,
тому письменники мають нести
в люди якості духовні,
якими людина кожна має
себе возвести,
як нащадка духовності святої.

То цим росте й нарід духовно,
а духовність нас завжди виводить
на рішення спокійні
і злагоду у діях,
на мудрі поступи життєві.

Хоча в житті ми,
ніби, сонцем тут присутні,
а буває засніжить, захурделить,

та життя ж все кипить
у мріях і надіях,
та і в тих діях,
бо ми взялися світле
у житті творити.
То це і є для нас Творця ласка,
то й плід цього творіння
зацвіте іще жаркіш...
і зігріємо цим чиєсь серце.
Несімо цей хрест життєвий
і життєдайний в позитиві,
бо його несемо ми
для реальностей інших.
Дякуємо усім і вся
і ми просимо усіх,
хто взявся пускати слово в люди,
то маємо також знати,
що воно душі має лікувати.
Так сум і оптимізм,
радість і тихоплинність
завжди є
і у всьому вони рядом йдуть,
тому й такі життя щасливі тчуть.
І скажемо відкрито,
що ми хорошу справу
творимо людям і собі,
коли пишемо такі рядки.
А ми, пишучи в насназі творчій,
з любов'ю наповнюємо зміст,
а вже потім,
при нагоді,
читаючи ці ж самі вірші,
то здається, що їх писати здатна
лишень людина щастя,
вміючи життєвий тонус
для усіх підняти....
Дякуємо вам піти за це,
за активне долучення у дні
у поширенні позитиву,
який несете для життя,
то так тримайте й далі,
бо віримо ми,
що кращі часи не загорали,
а ми їх несемо в люди
ось такими з надіями словами.
Ось такі слова милі й справедливі
ширяться до часу, до пори
межи людьми
і мають все ж зростати
на тій діяльній доброті,
за якою ми усі так спрагли.
Ніщо не спинить ідею,
ніщо не спинить тих енергій
духовного розвитку людини,
якщо час її настав

і першими про це
мають поети говорити.

ПОВЕРНЕННЯ

Отче наш, який на небі і на землі
нас життя приймати Ти навчи
саме так,
як ми бачимо його,
як відчуваємо самі
всіма фібрами душі,
ума і тіла,
бо це наш дім і суєта –
і так його приймімо
в довірі повній,
бо зневіра
спалить всі зв'язки
і попливуть із нас лихі думки,
що добра нема у світі,
нема його і межі людьми
і ум шукає лиш користь
і цим ми входимо у зло,
про яке нам свідчать тілесні болі,
негаразди і проблеми...

Ми зневірились в Тобі
і забули, що ми Твої діти.

Нема і радості у нас
і правди ми не бачим.

Куди ми йдемо в цьому світі,
як ті барани в пастухів поганих?
І все у більший бруд і прокляття...

Дай сил нам, Дух святий
відійти від Сатани в собі.

Прозріваймо люди,
поки ще не пізно
і ставаймо до молитви:
відійдімо від гніву, зла,
леліючи коріннячко життя.

Так, багато що змінилося у світі,
але чого ми йдемо на поводу,
чому обкрадаємо себе,
забираючи все у інших –
і так, нібито, для життя ...

А радості життя нема –
одні болі і докори сумління,
до всіх ненависть є горою,
бо ніхто не прийма нас з бідною.

Усі чужі,
і навіть діти рідні
нам в тяготу,
але не в радість.

...ми Душі продали,
зрадивши предків заповіти
і біжимо за славою,
біжимо за втіхами мирськими,
відчуваючи, що вже ми

на тій межі тієї прірви...
То для чого ми жили,
для чого життя дітям дали?
Щоб нас вони кляли,
що ми життю їх не навчали,
не вчили доброту творити,
не вчили любов пізнавати...
І тепер... О, мати!
Ми тебе готові проклинати,
що в світ пустила жебракувати,
згноївши корені духовні –
і все заради
міражів примарних.
Хоча слів багато в голові,
та ладу нема в житті.
Загубили ми себе в суєті.
Загубили ми самі...
А тепер здавшись на поталу
політикам і рясі,
то соломина лиш орієнтиром є,
щоб ми самі в собі
шукати почали
способів спасіння.
Не кажімо слів лихих,
не робімо зла,
то це і є кроком першим
до змін в житті
і цим очистимо ми Душу,
яка і поведе кожного із нас
до творіння, до добра
нашими руками, нашими умами...
Поверни нас, Отче, до буття.
Ти ж у нас енергіями життя
і прости, пробач
за все і вся,
бо не може заблукавшая вівця
думати і діяти із глуздом.
А у нас є завжди шанс
врівноважити бажання і потреби
і подивитися на небо,
звідки ми можемо повчитись
чистоту, світло і тепло
у відносинах з людьми відновити.

ЩАСЛИВІ ЛЮДИ НЕ СТАРІЮТЬ

Щасливі люди Душею не старіють,
Ум здоровий в них
і Тіло здоров'ям аж пашисть.
Життя у них іде тихоплинно,
приймають мудрі рішення вони,
у всьому вони є приклад позитивний,
хоча і дії їх бувають дивні.
Але саме нас Творець
біля них і поселив,
щоб навчали нас з любов'ю жити,

щоб радість у житті вмiли будувати.
Гріють словом душевної простоти
і дії їх із чистоти,
що хочеться щоразу
за все оце помолитися для них.

І ми молимося днями у житті,
бо ми їх навчання прийняли,
а спогади й розради
дають нам творчої наснаги
творити гармонію й доброту
у всьому навкруги.

Щасливі люди є святі
по суті і в житті
і та їх доброта і милість
є із повноти енергій позитивних.

Щастя і любові всі бажають мати,
всі їх бажають іншим пізнавати,
та от добро й достаток,
то є реальність - і можлива.

Ось так в житті ми
майже всі хвилини в русі,
йдемо і спішимо кудись,
роки лічимо у дні,
коли родились, дитиною були,
і ту щасливу юність
несемо в зрілії роки,
та мудрість зріла каже,
що, ніби, все по колу.

Та щастя не по лініях біжить
і не по колу ходить,
а воно завжди біля тих,
хто добрий в діях,
хто милосердним є.

І тільки очистивши себе,
ми побачимо щастя в інших
і порадіємо із цього,
бо радістю цією ми
і приймаємо щастя у себе.

Не гнів і злоба
є ґрунтом для добра
і зависть не покличе нас
доброту творити.

Та знаймо всі,
що коли ми щастю інших
можемо радіти,
то і його самі
для себе можемо творити.

Знаймо й те,
що ми не втримаємо його у себе,
бо тільки віддаючи,
ми щасливі є.

Не просімо в Бога гроші –
вони щастя не дають.
Не просімо успіху у справах –
є талант,

то й успіх прийде до нас,
не просімо власті,
бо у них
життя не їх
і вони не знають щастя.

Попросімо любові і доброти,
знайдімо вміння й розуміння у собі
всіх пробачити і жити,
і себе добродіянь навчити,
щоб серце не черствіло,
коли очі побачили біду...

Попросімо всіх і вся
пробачити себе і нас
бо це є кроки каяття,
то це і той шлях,
який дає бачити радість чисту
у житті людському.

Так, все оце є присутнім у житті,
та чогось щастя всі бажаємо ми,
а радість життя твориться серед тих,
хто доброту й справедливість
у своє життя прийняв, як спосіб жити.

УСМІШКА

Щастя - коли розуміють нас,
великим щастя є,
коли любов ми відчуваємо до себе
і справжнім воно є,
коли розуміємо про це
і любимо взаємно.

Щаслива й та сім'я,
де теплота відносин є живою,
та щастя й там зроста,
де взаємини хороші
із сусідами в житті
і з колегами по роботі.

Ах, щастя, щастя,
то стан прекрасний нашого ества,
де гармонія в ділах,
де мудрі рішення
і спокійні дії;
де доброта і милість
наповнює життєвий зміст;
де усмішка проста і щира
собою милує усіх,
а погляд м'який
відкритий чистотою Душі
дивиться на всіх.

Бо посмішка в людини –
неначе візитівка її буття,
коли вона собою
мости дружби
будує з усіма,
коли вона і злу людину
до любові наверта.

А коли візьмуть ще й за руку,
чи зіллються тілом в обійми –
то хто із нас не зацвіте
від чуття людської доброти
і сам вже буде носієм її.

Посмішка людини...
вона нічого не коштує,
але багато так дає
і ми це всі чуємо
своїм умом і тілом –
то тут слова в думках і мові
виростають на позитиві нові,
мінється тембр і ритм,
а тілом вже й готові
над світом політати.

А ноги, руки вже у дії –
легко й вправно в злагоді працюють
і посмішка на устах росте,
бо радість нами заволоділа
від свого ж творіння.

Ось така енергія у неї.

Вона збагачує усіх –
того, хто світиться нею
і того, хто зумів прийняти її,
а поряд з тим енергія ця
в обох зростає вже,
чи у всіх,
хто її споглядає.

Ось так усмішка у дії
не робить бідним і того,
хто її дарує,
і збагачує водночас тих,
хто її приймає.

Вона триває одну мить,
а в пам'яті життєвій,
іноді лишається й назавжди,
як той орієнтир,
який щасливим вказує їх путь.

Нема настільки багатих,
щоб її не потребувати,
як і нема такого бідняка,
який би не став від неї ще багатшим.

Вона будує щастя в домі,
благоприємний простір
творить навкруги
і є паролем для наших друзів
і при зустрічах з іншими людьми –
ось така вона прекрасна у житті.

Вона підтримує розчарованого,
вона дасть сили втомленому,
вона спонукає нас творити
і всіх, і вся любити.

Вона світочем є в людині,
який промінням із Душі
освітлює поступи життєві

носію
і тим,
хто йде із ним.

Її неможливо продати чи купити,
а лишень дарувати всім навколо
і творити її в собі,
добротою засіваючи простори.

Даруймо її всім,
коли в нашому естві
музика щастя
серенади виграває,
а ми чуємо її,
а інші бачать на обличчі наших.

Тому людей щасливих
по посмішці і бачать,
бачать і по поглядах чистих
і по ділах їх безкорисних.

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям на цю планету
саме ось за цим.

Щасливі люди не старіють
Душею, Умом і Тілом,
бо Душа завжди є молода,
а ум мудрий у собі розум має,
і тіло від щастя при здоров'ї є.

Здоров'я - то основа
людського щастя,
а роки життя
біжать, як вода в ріці
і щастям світимося ми тоді,
коли приходять інші
попити щастя з нашої ріки.

Щасливі люди не старіють при житті
і моцці їхні не гниють.

Ось так наші енергії ества
об'єднуються в потічки,
а потім у річки
і несуть ці енергії в океан,
щоб потім при потребі
здобрити трави, ліс
росами рясними,
або й освіжити все дощем тепленьким,
то так і люди енергіями щастя
творять чудо на Землі...

А все таки життя чудова річ –
можна і згадати,
можна помріяти досхочу
і ось такі чудові вірші написати.

Між учора і сьогодні
із пам'яті місток,
між розпачем і щастям
є лиш крок
і крок цей відомий всім давно –
це наші добродіяння

і та милість,
що кожного підніма
у височінь безмежну.
А щастя і є той крок людини,
коли вона живе у позитиві.
Саме так,
бо доброта і є той поріг
біля світобудови,
а любов є двері в неї
і тому стан щастя є той крок,
яким ми здатні зайти в ці двері.

І пролетів рочок у щасті,
за ним роки,
які життєві енергії несли,
лишивши слід матеріальний
і ті спогади-думки,
які свідомо всім несли
зерна доброти, щастя і любові,
освічуючи життєву ниву
усмішкою людською.

Тому просимо усіх:
побачивши усмішку щасливу –
зупинімося на мить,
подякуймо Сущому своєму,
подякуймо і її сівачу,
знявши маску ділову
посміхнімося і самі –
і ця енергія доброти
поселиться й у нашому храмі...

І тоді полегшає на Душі.

Любімо людей і все живе,
любімо і тепло у них
і вирощуймо доброту,
то ми пізнаємо щастя і любов,
а з ними і на нас
зацвіте квітка усмішки
у той же час.

Квітка ця,
то є жінка вагітна –
всі її приймають,
всі їй допомагають...
і такі дії наші
мають в спосіб життя
корінням увійти.

ЖАГА ЖИТИ

Жага жити,
жага любити
виводить кожного на стежки,
на яких нас ждуть відчуття доброти.
Чогось хочеться так жити
і навіть заново своє життя прожити,
нічого не міняючи у ньому,
а лиш свідомим бути
присутністю своєю.

І така можливість все ж дається нам,
але через віки у майбутті.

Світ існує як школа для навчання,
школа для впізнавання,
то не уникаймо ж його
і не намагаймося втекти із нього.

Краще живімо ним,
і живімо ним так повно,
щоб ми знову не були
у примушенні повторювати ті ж помилки.

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям на Землю
саме задля цього.

Даруймо слова й далі людям ці,
цей світ прекрасний,
то всі заживемо в щасті.

Не біймося Творця святого Духа,
бо ми прийшли сюди
саме по задуму Його і милості
і ми Душею, Умом і Тілом
тут, на Землі, присутні,
а страх, біду і смерть
ми в життя свої
привносимо самі.

ДЛЯ ЧИТАЧА

Ми вже рік пишемо в ФБ
частинки віршів
і коментуємо інших,
але якщо хочете пізнавати
суть і істину буття,
то читайте прозу
в книгах чи на сайті,
а ми
до розуміння підійшли,
що жалкуємо про те,
що не промовчали,
і про те,
що все ж писали.

Бо ум уже й давно
свідомо нам про це говорить:
лишили в книгах слова мудрі
в книгах і на сайті
на цих людських роздоріжжях,
бо в цьому була і є
наша місія життя.

А настане час,
прийде пора,
то буде й той із Вас
шукати ці Знання –
і знайде,
бо вони писані були
для спасіння людства
і Землі.

А ми лишаємо для Вас
маленьке повчання:
не ложіте в сторону ці книги,
прочитавши лиш абзац,
не читайте дописи і тих,
щоб звіритися з усіма,
а відчуйте серцем і душею
і прийміте з легкою,
якщо Вас легкота осінила,
а якщо слова оці в тягар,
то сховайте цю книгу так,
або й спаліте у страху,
бо читаючи рядки,
ви відчуєте тривогу, злість
і вона Вас однозначно з'їсть.

ВІДПОВІДЬ СОБІ

Ці слова є для тих,
хто здатен допомогти
у місії своїй тут, на Землі,
бо книги ці є посланнями
для усіх,
щоб ми, земляни,
починали змінюватися у собі
і цим могли
полегшити життя
планеті і собі.

Ми пишемо прозу й вірші,
вивчаємо реакцію людей,
Всесвіту й Природи
на затребуваність тем
у книгах цих
при зустрічах із ними
і на інтернет сторінках.

То поясніть мені,
простому хлопаку,
який живе в селі,
чого книги про
злагоду і спокій на Землі
людське суспільство
не обговорює активно,
бо, напевно, пресичене ними,
якостями цими???

Чого мої книжки не можуть бути
номінантами Нобелівської премії,
хоча статут організації цієї
є програмним в назві,
що це премії за пропаганду
здорового життя планети,
за спокій і злагоду між людьми.

А, може, це не Нобелівська премія за мир,
а Нобелівська премія світу,
як визначення простору
і зовсім не для поширення у світі
життя основ
і гармонії людських відносин???

Тому і відповідь дамо самі собі,
а, може, інші зрозуміють суть
і долучаться до справи
во ім'я спасіння планети
й людства.

Втомились люди жити
в таких відносинах людських,
втомились від всякого словоблудства
і жити гідно мало хто їх вчить
у цих навантаженнях психічних.

Воно читає щось легеньке,
чи те,
що збуджує енергії у них,
виводячи із застою,
чи щоб вгамувати злість,
скеровує енергію у війни.
Або і взагалі задоволене воно,
коли їх не чіпати,
щоб отак живому dokonати
і слід свій на Землі
не лишати.

Та не можемо ми
у цьому циклічному житті
самі із життя випадати,
бо це зупинка і застій.

Тому ми в бажанні побудити
людину до життя,
до вміння в щасті жити
і пишемо оці книги,
які ще не затребувані на часі –
вони чуть-чуть
і біжать вперед у сенсі.

Ми пишемо про все,
що ми пізнати й прийняти
все ж зуміли
і про те,
що є
у кожному житті
зовні і в потаїнах Душі,
хоча людина читати хоче те,
що її пристрасний ум
з нетерпінням жде,
а ми тримаємо свічу-орієнтир

в словесах цих
на Знання відкриті
в яких істинна потреба
для людства вже дозріла.

І ми розуміємо ситуацію таку,
бо ці питання тільки є
для окремих з нас іще,
і ці послання в майбуття
є у днях, чи в роках найближчих;
бо це ще тільки послання
і вже для всіх,
щоб тривогу й відчай розігнати
і в радості життя приймати
в усьому й скрізь,
починаючи з дрібниць.

Бо ніхто не буде за нас дбати
окрім начал творчих,
які уже у нас закладеними є,
бо про інше маємо ми подбати
в очищенні своїм.

І ці послання Творця,
люди мають самі
сприйняти своїми ж умами
і своїми ж руками
творити і зміни починати,
бо наші руки є Творця руками,
бо наші думи-послання
є запрошеннями святого Духа
до змін в собі,
до бачення місії своєї
тут, на Землі,
в творінні доброти між нами.

Бо ми усі і вся прийшли сюди,
щоб займатися добрими ділами,
щоб в пізнанні виходити із негативу
і засівати радістю життєву ниву.

П С Ми одні із тих, хто твердо вирішив свій хрест гідно нести у житті.

Ім'я наше світу є невідоме і пишемо Знання Всесвіту всім, хто розуміє Начало творче, хто приймає Його, як одне ціле в Духові святому. Ми вдячні Отцю-Творцю-Духові світла і доброти, що нами сприйнята і прийнята підказка - писати ці послання Його до людства – дещо в прозі, а дещо у віршах, щоб спільно, як одна родина, шукати і прийняти місію свою, як покликання сюди, на Землю і в цих книгах написати про якості духовні, щоб нам Душі свої плекати в позитивних миттєвостях життя.

Ми свідомі того, що ми інструмент в донесенні цих Знань; що ми лиш олівець, який лишив ці букви, слова у реченнях. А ми маємо приємність і можливість вчитися, читаючи ці книги тепер.

Сповнені енергіями святого Духа і в місії цій ми маємо ці послання людям передати. Так, нам відкрились Знання сутності людської; так, ми пізнали деякі грані можливостей людини змінити свій життєвий простір на краще.

Після бачення цього, ми у пізнанні вирішили вчитися в Тебе, Отче мудрості Твоєї у прийнятті всіх стихій природи і людину, як можливого індивіда у свідомому виборі путі духовного розвитку в собі й для інших.

Нами прийнято матеріальний світ як можливість брати в ньому тільки із потреб і в бдінні відмовитися від спокус миру цього, розвиваючи ум свій так, щоб він був помічником еству в нас, як в творінні Отця-Творця-Духа святого. Наше минуле перегляньте і вибрані орієнтири духовного розвитку в собі і в допомозі собі подібним через добродіяння, як поріг перед домом Творця. Доброта дає людині відчути і прийняти розуміння того, що вона в даруванні і в прийнятті творить у нашому естві радість. Так людина пізнавши радість, змінивши спосіб життя, перебуває в стані щастя. Щастя – це є рух до пізнання всезагальної любові, бо цей стан любові, як означив Ісус є двері в лоно Духа, в океан Творця.

Усвідомивши ці істини, ми позбулися страху і відчули ту безпеку в Творцеві. Ми віддалися повністю Йому. Ми не хворіємо в бажанні, щоб мати якийсь соціальний статус, ми не шукаємо слави, лишивши Твої Знання під схованим ім'ям, не очікуючи популярності і світського визнання у цьому мирі. У своїй життєдіяльності відійшли від матеріальних накопичень, відмовилися від змагальності, від доказування правоти і вчимося приймати світ таким, як він нам проявляється. Тільки перед вибором і прийняттям рішень для дій покладаємося на життєстверджуючі істини. У нас нема послідовників, хоча в середовищі людським є споріднені нам Душею люди з якими ми спілкуємося і ми раді цьому факту у собі.

На сьогодні наша місія на планеті- поширення слів-книг в середовищі людським задля дотримання злагоди і спокою в людських відносинах між ними і всім оточуючим їх

Людство ми сприймаємо, як одну родину і славимо Отця-Творця-Духа святого, як трійцю об'єднавчу, обумовлену людством цими словами того творчого начала життя і гармонії у відносинах з усім і вся, як творящу, зберігаючу, охороняючу, провідну енергію Всесвіту у, здавалось би якомусь хаосі, але все ж таки у визначеному порядку дій того живого, що Тобою, Дух святий, як єдине і одне начало життя для нас усіх у цім Всесвіті великим, яке дихає у всьому видимому і невидимому, яке не лічене ніким. І ось так прекрасно, що цей мир живе і розвивається.

Дякуємо Духові святому, що благословив нас на написання цих книг, їх видання і поширення у світ. Це тільки зерна Твої і в цей не простий час людських протистоянь, хай зродяться злагодю, довірою, добротою і любов'ю. Ми віримо, що люди зроблять цей вибір саме так.

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

СЛОВО ДЛЯ ЧИТАЧА	2
МУЗИКА ЖИТТЯ	2
І СУТЬ, І ПУТЬ	4
КОМЕТА	7
ДРУЖБА	8
ДОБРОТОЮ ДІЙМО	10
КРАСОТА	11
СЛЬОЗИ ТВОРЦЯ	12
ЄДНАЙМОСЯ, СЕСТРИ І БРАТИ	15
МОЖЛИВОСТІ	19
ЗАСПВАЙ МЕНІ, МАМО	21
МИ ХОЧЕМО ЖИТИ	21
ЛІТНІЙ ДЕНЬ	24
СВІТ ЩАСТЯ	26
КЕТЯГ	26
БУТИ ЛЮДИНОЮ	27
МИТЬ ЩАСТЯ	28

ПІДКАЗКИ, ЧИ ПОРАЗКИ	29
ДУША	30
БЛАГОДАТЬ	31
БЛАГОДАРІННЯ В ДНІ	32
ЛІНІЯ ЖИТТЯ	33
ПОТРЕБА В ЗМІНАХ	35
ЄДНАННЯ В НАЧАЛАХ ТВОРЧИХ	36
ЖИТТЯ – ЦЕ РУХ	42
ПОЕТИ	44
ПЕРЛИНИ ЖИТТЯ	47
НЕВИДИМКА	51
ВИННІСТЬ	53
СЛАВА ДУХОВІ СВЯТОМУ	54
ПІЗНАННЯ ІСТИНИ	58
В РОЗДУМАХ	64
ВВЕЧЕРІ	65
ІНШІ	68
НЕ СПАЛЮЙМО МОСТИ	70
ШЛЯХИ, ДОРОГИ	75
СОН	77
КОЛИСКА ДУХА	80
БЛАГО	85
ІСТИНА	86
ЗАВТРА	87
ПОВЕРНЕННЯ	89
ЩАСЛИВІ ЛЮДИ НЕ СТАРІЮТЬ	91
УСМІШКА	93
ЖАГА ЖИТИ	96
ДЛЯ ЧИТАЧА	97
ВІДПОВІДЬ СОБІ	98
П С	102

e-mail: sergiymikolin@ukr.net

сайт <http://mikolin.com.ua/>

сторінка на facebook (Сергій Миколин)

сторінка групи «Світ Духовності» на facebook

сторінка групи «Філософія життя» на facebook

НА САЙТІ МОЖЕТЕ ПОДИВИТИСЯ ОФОРМЛЕННЯ ОБКЛАДИНОК ДЛЯ
ЗБЕРЕЖЕННЯ СТИЛЮ АВТОРА